

БОРБА®

На 22 септември 1908 г. камбаните възвестиха
Независимостта на ТРЕТОТО БЪЛГАРСКО ЦАРСТВО

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

JANUARY, 1999

IC XC СОФИЙСКИ МИТРОПОЛИТ NI KA ИНОКЕНТИЙ

1504 София, бул. "Васил Левски" 108. тел./факс: (02) 46 81 79

Архиерейско рождествено послание до клира и народа на Софийска Епархия

*„Когато се изпълни времето, Бог изпрати Своя Син Единороден,
Който се роди от жена и се подчини на закона,
за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението“
(Гал. 4:4-5)*

Високоблагоевни, Всеблагоевни и Благоевни отци!
Възлюбени в Господа, братя и сестри!

Радостни и честити сме отново да посрещнем светлия празник на Рождество Христово. Тържествено бият църковните камбани и огласят цялата земя с вестта за рождението на Спасителя на човешкия род, възплътеното Слово Божие. Веселят се сърцата на всички ни. В този лъчезарен ден безкрайните небеса се спускат отново до нашите земни предели и пак ни обливат в онази тиха божествена светлина, която в Рождественската нощ засияла пред взора на витлеемските овчари и ги възрадвала с вестта чрез устата на Ангела: „Днес ви се роди в града Давидов Спасител, Който е Христос Господ!“ (Лука 2:11).

След грехопадението на първите човеци човечеството потъна в мрака и ужаса на нови, безчислени, смъртоносни грехове. То трябваше да изпие до дъно чашата на страданието - естествен горчив плод на тези страшни грехове. От гърдите му се изтръгваше непрекъснато въздишка към затворилите се оскърбени небеса, ясно изразена чрез уста на пророци и мъдреци от старозаветния свят: Дойди при нас, Всевишни, и ни спаси!

И когато се изпълни времето, когато мъката, тревогата, ужасът стигнаха връхната си точка и воплите на древните мъченици обходиха небесата, Всемиловитият Бог изпрати Своя Син Единороден, за да донесе мир на изстрадалата земя. Той примири човечите с Бога Отца, дарува мир на човешката съвест чрез прошката на греха, на Голготския кръст, уби всеки клън на враждата и благовести мир на близки и далечни (Еф. 2:16-17). Божият Син се възплъти и стана Човек, навеки се съединиха в Него свършеното Му човешко и Божествено естество. С послушанието си Той надви непослушанието на хората, с непобедимото Си смирение покори тяхната гордост. Той стана глава на всички хора, небесен Ходатай за тях, техен брат (Евр. 2:11-12) и техен приятел довека (Иоан 15:14-15).

Синът Божи се възплъти, като стана Син Човешки, за да направи нас, синовете човешки синове на Бога, които преставаме да бъдем жалки роби на греха и се издигаме до най-голямата висота - ставаме чеда на Вечната Светлина, добиваме благодатното дръзновение да изповядваме заедно с Апостола: „*очакваме да се сбъдне блажената надежда, и да се яви славата на великия Бог и Спасител наш Исус Христос, Който даде Себе Си за нас, за да ни избави от всяко беззаконие и ни очисти, за да Му бъдем народ избран, ревностен към добри дела*“ (Тит 2:13-14)

Всечестни отци, братя и сестри!

Трудни, ала славни са времената, в които живеем. Ако се поддадем на съблазните в нашия делник и загубим упованието в Бога и Неговия Единороден Син, лавината на изпитанията ще помете човешката ни същност. Длъжни сме повече от всякога да бъдем бдителни към козните на лукавия и да поддържаме запалени нашите духовни светилници. Христос е винаги с нас и сред нас и ще откликне с готовност на всеки искрен зов за подкрепа. Нужно е само да се обърнем към Него с чиста вяра и открито сърце. Родната ни Църква е изправена пред многобройните предизвикателства на съвременността. В тежките години на преход от тоталитаризъм към демокрация православието у нас повече от всякога е призвано да укрепва духа на българина и вярата му в Бога, да насочва мислите и действията му към благочестив живот и плодоносен труд на Христовата нива и на общественото поприще. Клир и миряни - всички православни християни на Майка България - продължават да изпълняват своя църковен и социален дълг независимо от товара на изпитанията. Ние се учим ден след ден да живеем според повелите на Христовия нравствен закон, да посрещаме със смирение и прошка неизбежните теготи на деня и да творим добро с мъдрост и любов.

Нека Господ Исус Христос, нашият Спасител и Изкупител, да благослови Новата 1999 година за мир, благоденствие и достойни дела пред олтара на светлата Православна Църква и Отечеството!

„Благодатта на Господа нашего Исуса Христа и любовта на Бога и Отца и общуването на Светаго Духа да бъдат с всички вас. Амин!“ (II Кор. 13:13).

+ СОФИЙСКИ МИТРОПОЛИТ

Инокентий

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — основателъ
+ Д-ръ Георги Папрукъвъ — редакторъ

Редактура комитетъ

Година 48, брой 1

Книжка сто и тридесета

Януари 1999

Централниятъ управителенъ съветъ на Българския националенъ фронтъ (Инк.), Чикаго САЩ, и Представителството на БНФ и сп. „Борба“ въ България поздравяватъ по случай

Рождество Христово

и

Новата 1999 година

хилядитъ си последователи и читатели съ пожелание за здраве и успехи. На приятелитъ на БНФ въ България - бодростъ и вътра въ Новото българско възраждане!

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Почетенъ председателъ на Б.Н.Ф.

Каквито сж гражданитъ - такава е държавата!

Каквито сж гражданитъ на една държава, такава е и държавата!

Тази максима е исторически позната, установена и доказана, затова управницитъ на една или друга държава презъ вѣковетъ и досега полагатъ всички усилия, методи и средства да направятъ гражданитъ на своитъ страни такива, каквато тѣ искатъ да бжде държавата имъ. Най-прѣсниятъ примѣръ - случилото се въ държавитъ, попаднали подъ комунистическо владичество.

За четири десетилѣтия България отъ изостанала провинция на Отоманската империя следъ освобождението отъ турско робство бѣ превърната въ Европейска държава. „Чудото“ бѣ направено отъ българскитъ граждани. Въодушевени отъ зова на Отецъ Паи-

сий, калени въ борбата за освобождение, възпитани и подготвени отъ достойни учители родолюбци и патриоти, новитъ граждани на България изградиха Нова България!

Нещастно развититъ се събития за България по време на Балканската и Първата свѣтвна война, спънаха възхода. Потомцитъ на ония, които изградиха България допреди войнитъ, продължиха дѣлото на своитъ дѣди и бащи. Въпреки големитъ трудности и пречки, партийни раздробления, съсловни дѣления, преврати, комунистически конспирации и атентати, ние преодоляхме и оцелѣхме. Правителствата положиха усилия. Излѣзхоа на сцената родолюбиви и патриотични организации: Младежъта отъ Националнитъ легиони, Националенъ студентски съюзъ „Отецъ Паисий“ и дру-

ги организации се включиха въ процеса за спасението. Ветеранитѣ от войнитѣ дадоха своята дань. И преди започването на Втората свѣтвна война България отново имаше своето достойно мѣсто въ Европа и на Балканитѣ, както преди войнитѣ.

Голѣмото, неописуемо, невиджано презъ вѣковетѣ нещастие, което сполетя България на 9 септември 1944 г., срѣна изграденото презъ миналитѣ десетилѣтия. Заграбили властта, имайки за целъ да направятъ отъ България една утрешна съветска република, комунистѣ, следвайки опита на „голѣмия братъ“, веднага предприеха „превъзпитанието“ на младежта, изграждането на утрешния български гражданинъ, за осигуряване и осъществяване на тѣхните пълни намѣрения и цели. Училищата бѣха превърнати въ партийни школи. Всички бѣха организирани. Децата отъ детскитѣ градини станана „чавдарчета“, отъ основнитѣ училища „септемвричетата“, ученицитѣ въ гимназиитѣ „комсомолци“, студентитѣ въ университетитѣ „ремсисти“, и накрая, следъ завършека - изпечени комунисти, запълващи кадритѣ на партията-„майка“. Всичко най-строго се провеждаше отъ специално тренирани „учители“, „възпитатели“, „професори“ и пр., действащи подъ строгия контролъ на червени комисари. Страната бѣ „херметически“ затворена отъ външния свѣтъ. Учатитѣ се и гражданитѣ не можеха да чуятъ или научатъ нищо друго освенъ това, което комунистическата пропаганда имъ казваше. Въпрѣки безправие и тежкото икономическо положение, комунистѣ продължаваха да управляватъ само поради подкрепата на „подготвенитѣ“ отъ тѣхъ граждани и червената номенклатура, която бѣха създали. **Тази номенклатура остана. И днесъ още много отъ тѣхъ сж на ръководни мѣста въ всички ведомства на държавното управление и пречатъ за прокарване на реформата и подобрене на положението.**

Изграждането на Нова България не може да стане, преди да бждатъ изградени нови граждани!

Демократическото правителство, което пое управлението на страната следъ изборитѣ отъ априль 1997 г., постигна много добри резултати въ външнополитическата си дейность. Доброто име на България на Западъ бѣше възстановено. Ние получихме кредити и помощи. Пътътъ за влизането ни въ ЕС и НАТО е разчистенъ. Сключени сж търговски договори съ много страни, които подсигуриятъ икономическото ни стабилизиране и напредѣкъ. Направено бѣ много и за подобряване на живота на гражданитѣ, подобряване на вътрешното икономическо положение. **Правителството заслужава похвала. Но...**

Ангажирано за разрешаване на въпроситѣ, свързани съ международното положение на страната, икономическото подобрене и стабилизиране, правителството не обърна досега нуждното внимание за изграждането, възпитанието и духовното подготвяване на утрешнитѣ граждани, което за комунистѣ бѣше приоритетъ - знае се какви резултати постигнаха. Максимумата „каквито сж гражданитѣ - такава ще е и държавата“ е валидна и днесъ и ще е валидна всѣкога! Да не го забравяме!

Все още днесъ не се говори, не се проповядва въ училищата родолюбие и патриотизъмъ. Да се говори за национализъмъ като че ли е ересь? Не се говори на учацитѣ се, подрастващото поколѣние, утрешнитѣ граждани на България за служба на народъ и Родина, за синовенъ дългъ, за готовность за жертви предъ олтара на Отецеството. Насадениятъ отъ комунистѣ въ душитѣ на младитѣ хора интернационализъмъ, безотечественостъ: „Тамъ, където на тебъ е добре, тамъ е твоеото Отечество“, все още доминира въ съзнанието на младежитѣ при обсъждане и вземане решение за тѣхното бждеще затова тѣ масово търсятъ начинъ да напуснатъ България и изковатъ бждещето си въ чужди страни.

Духовното начало въ възпитанието на утрешнитѣ граждани е гаранция за утрешния день! Въ душитѣ и сърдцата на подрастващото поколѣние, учацитѣ се, младитѣ хора, трѣбва да се внедри чувството на гордость, за национална принадлежность; да се събуди и укрепи чувството на обичъ къмъ Народъ и Родина, чувството на родолюбие и патриотизъмъ, готовность за служба за общото благо и благо на Отецеството. Да се създаде вѣрата у младитѣ хора, което е и истината, че тѣ са желанитѣ, търсенитѣ, необходимитѣ за изграждане на държавата. Че усилията, които се полгатъ за подобрене на условията на животъ, скоро ще се увенчаятъ съ успѣхъ и че тѣ, младитѣ български граждани, тукъ, въ Родината, ще могатъ по-добре да уредятъ своя животъ отколкото въ чужбина, и да намѣрятъ щастието, къмъ което всеки се стреми.

Подготовката на утрешнитѣ граждани на държавата презъ комунистическото време бѣше приоритетъ надъ приоритетитѣ. За това тѣ се задържаха четиридесетъ и петъ години на власт и още не можемъ да се отървемъ отъ тѣхъ. Така трѣбва да стане и сега. Трѣбва да се поощри и подкрепи създаването на национални, патриотични, просветни и други организации, както имаме преди, които, паралелно съ работата отъ страна на правителството, да поематъ възпитанието и подготвяването на утрешнитѣ наши граждани още отъ училищата и университетитѣ.

Ние вѣрваме, че днешното демократическо правителство, както и следвацитѣ, ще изпълнятъ съ успѣхъ задачата, която имъ е възложена. Ние сме сигурни, че ще бждемъ скоро членове на Европейския съюзъ и НАТО и че ще имаме достойно мѣсто въ европейското общество и на Балканитѣ. Ние сме убедени, че реформата ще завърши съ успѣхъ, ще се стабилизира икономическото положение, животътъ въ България ще стане много по-добъръ, всички ще бждатъ доволни. Докато се реализира това на насъ ще са нуждни може би десетина години. Ако сега безъ отлагане не се взематъ решителни мѣрки за подготовка на българскитѣ граждани, така както вървятъ работитѣ по настоящемъ (младитѣ хора масово напушатъ България), има опасность, че ще доживѣемъ да видимъ всичко уредено, но въ страната сж останали да живѣятъ само българскитѣ пенсионери, а другитѣ граждани сж отъ другъ националенъ произходъ.

До
г-ръ Иванъ Дочевъ
почетенъ председателъ на БНФ (Инк.),
Чикаго САЩ,
ул. „Санъ Стефано“ 18
гр. Шуменъ
България

Уважаеми г-ръ Дочевъ,
Въ връзка съ 93-я Ви рожденъ день Централниятъ управителенъ съ-
ветъ на Българския националенъ фронтъ (Инк.) Чикаго, САЩ, и Предста-
вителството му въ България Ви пожелаватъ здраве и дълголѣтие.

Богъ да бди надъ Васъ и въ близко време да вдигнемъ заедно наздравя-
ца за пълната победа надъ комунизма, за процъфтяваща национално един-
на, силна и социално справедлива България, на което Вие посветихте цѣ-
лия си животъ.

*ЦУС на БНФ (Инк.), Чикаго
и Представителство въ България*

БЪЛГАРСКИ ДЕМОКРАТИЧЕСКИ ФОРУМ

София, 09. XII. 1998 г.

Изх. №

ДО БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ – Инк.
ЧИКАГО, С А Щ

Уважаеми Госпожи и Господа,

Регионалната организация на БДФ – гр. София Ви честити
Рождество Христово и Новата 1999 година.

Пожелаваме Ви здраве, дълъг живот и повече успехи в съв-
местната ни дейност в борбата против комунизма и престъпността в Ро-
дината.

Председател на РР на БДФ–гр. София:

инж. Богдан Ангелов

На вниманието на хилядите читатели на списание „Борба“ и последователи на идеите на Българския национален фронт (Инк) Чикаго, САЩ, в България.

Какво наложи ускореното изграждане на Асоциацията на клубовете „Приятел на БНФ (Инк) САЩ в България“?

Запознавайки се с Резолюцията и Решенията на XXVI редовен двугодишен конгрес на Българския национален фронт (Инк) САЩ, читателите на списание „Борба“ - орган на БНФ (Инк), и граждани отправиха десетки писма до представителството на БНФ (Инк) САЩ в България, в които изказват желание да бъдат учредители и членове на Асоциацията на клубовете „Приятел на БНФ (Инк) САЩ в България“ (раздел IV, т. 1 на решенията). В писмата също така бяха дадени препоръки за „Програмните начала“, върху които да бъдат изградени клубовете и организационната им структура. Вземайки под внимание желанието за членство в клубовете и препоръките, изложени в получените в представителството писма, Централният управителен съвет на БНФ (Инк) САЩ реши:

1. В списание „Борба“, година 48, брой 1, книжка 130 да бъдат публикувани Резолюцията и Решенията на XXVI Конгрес на БНФ (Инк) САЩ.

2. Да бъде публикуван и предложен за обсъждане Проект-статут на Асоциацията на клубовете „Приятел на Българския национален фронт (Инк) САЩ в България“.

3. Клубовете да бъдат асоциирани на партийни, анти тоталитарни, национални по дух, социални по съдържание, с нестопанска цел, съобразени с изискванията на законите в България.

4. Целта на клубовете трябва да бъде да положат максимум усилия за възстановяване вярта на българина, че нова България може да бъде изградена само с усилията на целия български народ на основата на ясно изразени и твърдо отстоявани демократични принципи.

Проектостатут на Асоциацията на клубовете „Приятел на БНФ (Инк) САЩ в България“

I. Определение

Член 1. ИМЕТО НА СДРУЖЕНИЕТО Е:

„Асоциация на клубовете Приятел на БНФ в България“.

II. Седалище

Член 2. Седалище на Асоциацията е град София

III. Правен статус

Член 3. „Асоциацията на клубовете Приятел на БНФ в България“ е сдружение с нестопанска цел, имащо статут на юридическо лице и е създадена на основание чл. 44 от Конституцията на България и чл. 132-148 от Закона за лицата и семейството.

IV. Цел

Член 4. Асоциацията има за цел да запознае членовете на клубовете с борбата и дейността на БНФ, които са: **просветително-хуманитарни, анти тоталитарни и национално-патриотични по дух и социални по съдържание.**

- Да учи и възпитава членовете си на дълг и отговорност пред Олтара на Отечеството.

- Да разяснява непреходните ценности на самобитната българска хилядолетна наука, изкуство и култура.

- Да подпомага с всички средства борбата на българския народ за свобода и национална независимост.

- Да сътрудничи с всички организации в и извън България, които преследват същите цели.

- Да поддържа връзки с институциите по българистика към иностранните университети.

- Да запазва българските културни и исторически ценности.

- Да подпомага за единството на Българската Православна Църква.

- Да полага непрекъснати грижи за физическото възпитание на позрастващото поколение.

- Да събира помощи и подпомага деца и възрастни в неравностойно социално положение

V. Средства

Член 5. За осъществяване на целите си асоциацията си служи с всички позволени от закона средства, изключващи стопанска дейност.

VI. Членство

Член 6. Член на Асоциацията чрез клубовете може да бъде всеки дееспособен български гражданин, приемащ да служи на целите, регламентирани в този устав, и е с честно и неопетнено гражданско и политическо минало и е недвусмислен противник на тоталитаризма и на всеки друг режим, почиващ на насилието.

Член 7. Не могат да бъдат членове на Асоциацията (клубовете) лица, които явно или тайно принадлежат на тоталитарни организации или сътрудничат на такива, имащи за цел да поставят българския народ в подтисничество.

Член 8. Всички членове на клубовете плащат членски внос, определен от общото събрание на клуба.

Член 9. Членския внос се разпределя: 50% за клуба, 25% за Региона и 25% за Централния управителен съвет на асоциацията.

Член 9а. В асоциацията на клубовете е допустимо и колективно членство на съюзи, организации, общности и гр., чиято легитимност, като такива е задължителна. За тях важат изискванията на чл.чл. 6-9 раздел VI на статута.

Член 10. Член на клуба се приема с подаване на заявление, съпроводено с кратки лични данни. При констатиране неверни такива, заявлението се оставя без движение, като мотивите се довеждат до знанието на заявителя.

Член 11. Членовете на клубовете могат да членуват в политически партии и организации, чиито устави и програмни документи не противоречат на тези на асоциацията.

Член 12. Членовете на клубовете без ограничения могат да бъдат избиратели и избираеми във всички структури на асоциацията и да получават информация както за работата на клуба, така и на асоциацията.

Член 14. Към клубовете могат да бъдат създавани младежки организации. Членуването в тях е до 30-годишна възраст.

VII. Управленчески структури

Член 15. Управленческите структури на асоциацията се изграждат на основата на административното деление на България.

Те се делят на:

- Клубове по общини
- Регионална Асоциация на клубовете по общини
- Национална Асоциация на клубовете „Приятелите на БНФ“.

VIII. Клубове по общини

Член 16. Клубовете по общини се учредяват там, където има най-малко петима граждани, желаещи учредяването на клуб. Протоколът на учредителното събрание се изпраща за утвърждаване в Регионалната Асоциация на клубовете (РАК). Клубът се счита за легитимен след утвърждаване на протокола от РАК. В същия протокол се вписва и избраното с обикновено мнозинство ръководство на клуба, състоящо се от:

- Председател
- Секретар
- Касиер

Член 17. Ръководството на клуба може да кооптира членове, които образуват експертни групи съобразно дейностите на клуба. Статусът на експертните групи се определя с правилник, издаден от Националната асоциация на клубовете „Приятелите на БНФ“ (НА).

Член 18. На територията на една община може да има само един общински клуб, към който да бъдат учредени секции по населени места, месторабота и други обществено обособяващи признаци, чийто статус се определя също с правилник, издаден от (НА).

Член 19. Председателите на клубовете по общини са членове на Регионалната асоциация на клубовете и представляват клуба в цялостната му дейност.

Член 20. Председателят на общинския клуб, заедно със секционните координатори образуват общото събрание на клуба, което заседава задължително един път месечно (между 20 и 25 число) и препис от протоколите на което се изпращат в РАК за сведения. На заседанията на общото събрание на клуба всеки член има един глас.

Член 21. Дейността на общинските клубове се ръководи и направлява от Регионалната асоциация на клубовете.

XI. Регионална асоциация на клубовете

Член 22. Регионалната Асоциация на клубовете се състои от всички председатели на общинските клубове в региона, които образуват Регионалния съвет на клубовете.

Член 23. Регионалният съвет с обикновено мнозинство при тайно гласуване избира по мажоритарния принцип:

- Председател
- Секретар по организационните въпроси
- Секретар по връзки с обществеността
- Секретар по финансовите въпроси
- Секретар по координацията между общинските клубове
- касиер
- контролор по изпълнение на устава и финансиите

Член 24. Председателят на регионалния съвет на клубовете е член на Националната асоциация на клубовете „Приятелите на БНФ“.

Член 25. Регионалният съвет на клубовете заседава един път месечно между 25 и 30 число на месеца и се свиква от председателя. Препис от протоколите на заседанията се изпращат в Националната Асоциация за сведение и разпореждане.

Член 26. Всички членове на регионалния съвет се ползват с по един глас.

Член 27. Регионалното ръководство на клубовете ръководи дейността на клубовете в региона и осъществява връзката между тях и Националната асоциация.

Член 28. В правомощията на Регионалното ръководство на клубовете е да санкционира председатели на общинските клубове, които на три поредни заседания на регионалния съвет безпричинно са отсъствали.

Член 29. Регионалната Асоциация на клубовете задължително трябва да води:

- Книга личен състав
- Протоколна книга
- Касова книга
- Входящ и изходящ дневник

Член 30. Воденето на съответните книги се регламентира с правилник.

ХІІ. Върховни органи на Асоциацията и клубовете „Приятелѝ на БНФ (Инк) САЩ в България“

Член 31. Върховен орган на Асоциацията е конгресът, който се свиква на две години от Централния управителен съвет и се обявява два месеца преди това с окръжно. Ако не бъде свикан в този срок от ЦУС, той може да бъде свикан по инициатива на 2/3 от легитимните членове, които за целта представят срещу подпис списъци на председателя на Контролно-ревизионната комисия. Председателят на КРК е задължен в двумесечен срок да свика конгрес.

Член 32. Конгресът се счита за законен, ако на него присъстват 50% плюс един от избраните делегати на общите клубни събрания. Редът на избора им се определя с правилник.

Член 33. Конгресът взема решенията си с обикновено мнозинство при тайно гласуване, като един делегат има право на един глас.

Член 34. За решения, отнасящи се до изменението или допълнението на статута, избор на централно ръководство и прекратяване дейността на асоциацията се изисква квалифицирано мнозинство на присъстващите на конгреса делегати и също квалифицирано мнозинство за вземане на решения при тайно гласуване.

Член 35. Конгресът избира при условията на чл. 34 ръководен орган на асоциацията, който се нарича **Централен управителен съвет**:

- Председател
- Зам.-председател
- Зам.-председател
- Председател на контролно-ревизионната комисия

- Национален координатор по организационните въпроси

Член 36. Изборът на централните органи се провежда по мажоритарен принцип. Не се допуска избор с листи.

Член 37. Между конгресите цялостната работа на Асоциацията се ръководи от **изпълнително бюро** в състав:

Председател и двамата зам.-председатели

Член 38. Председателят има право на вето при вземане на решения.

Член 39. На всеки три месеца бюрото свиква разширено заседание, на което присъстват:

- Членовете на ЦУС
- Председателите на общинските клубове
- Председателите на регионалните клубове

Член 40. Решенията на разширените заседания се вземат с мнозинство 50 + един глас при условията на чл. 33 и не могат да засягат решения, предвидени в чл. 34 на статута.

Член 41. Решенията на разширените заседания са задължителни за изпълнение от клубовете.

Член 42. Към двамата зам.-председатели се обособяват ресорни блокове:

- По просветните и хуманитарните въпроси
- По финансовите въпроси

ХІІІ. Финансова дейност

Член 43. Асоциацията на клубовете „Приятелѝ на БНФ (Инк) САЩ в България“ черпи своите приходи от членски вноски, дарения, печатни издания и други позволени от законите дейности.

ХІV. Символи

Член 44. Знамето на асоциацията е българският трибагреник.

Член 45. Печатът на асоциацията е кръгъл с надпис околоръст:

Асоциация на клубовете „Приятелѝ на БНФ (Инк) САЩ в България“.

В средата е изобразен изправен лъв.

Член 46. Печатен орган на Асоциацията е вестник „Ново българско възраждане“ или информационен бюлетин със същото заглавие.

ХV. Преходни и заключителни разпоредби

§ 1 Настоящият статут се приема на учредителен конгрес, свикан от представителството на БНФ в България. След приемане на статута от конгреса и избиране на ръководни органи същите поемат изцяло управленческите функции на асоциацията.

§ 2 На учредителния конгрес могат да присъстват всички изявили желание граждани, отговарящи на условията на чл. чл. 6, 7, 10 и 11 от проекто-статута.

Всички предложения за поправки, допълнения и изменения на предложението Проектостатут да се изпращат на адрес:

Представителство на БНФ (Инк) и сп. „Борба“ в България:

Гошо Петров Спасов

ул. „Алабак“ 21

гр. Белово - 4470

Д-ръ Багряна Попвасилева

Още за „македонския“ език и за „македонския“ народъ

Не съмъ свързана географски нито кръвно съ българитѣ отъ Македония, но ги считамъ за частъ отъ българския народъ и ги обичамъ като братя и сестри. Живѣла съмъ всредъ тѣхъ като дете, играла съмъ и пѣла песни на звучна родна речъ, заради което дългогодишнитѣ пазарлъци за признаване отъ наша страна на нѣкакъвъ си „новъ македонски“ народъ ми омръзнаха. Обръщамъ се къмъ читателитѣ и журналиститѣ на в. „Македония“, къмъ българското правителство и къмъ всички родолюбиви българи по свѣта, за да разкажа нѣкои събития отъ живота си, свързани съ създаването на т.нар. „македонски“ езикъ, лансиранъ като „реалностъ“.

По времето на българската администрация въ Македония (отъ 1941-1944) баща ми, Величко Попвасилевъ, бѣше назначенъ сѣдия-следователъ въ гр. Струмица. Отъ него зная, че българскитѣ войници, начело съ Царъ Борисъ III, сж били посрещнати съ цѣлтя, съ радостни сълзи и че нѣкои развълнувани македонци сж имъ целували дори ботушитѣ. Не така се посрещатъ окупатори, нали?

Струмица тогава бѣше изцѣло български градъ; имаше нѣкакви цигани, арнаути (албанци), но никакви сърби - бѣха избягали въ Шумагия... Тамъ започнахъ училище и тѣй като знаехъ добре да чета, учителътъ ни, господинъ Хаджикочевъ, предаваше новия урокъ по четене съ менъ. Освенъ нѣкои разлики въ ударенията - вода, врата, моркови, кафе и др. - общиятъ ни езикъ по нищо не се различаваше. Имаше обаче нѣкои глаголи, нови за менъ, като „сакамъ“, „ядамъ“, „пиемъ“, „можемъ“, „сборуемъ“, „спиемъ“, за които ми казваха тогава, че били „македонски“, и които чухъ много години по-късно, когато ходехме на бригада по софийските села.

Въ училището „Св.Св. Кирилъ и Методий“ въ Струмица пѣехме песнички, играехме гимнастика, хора и рѣченици, разказвахме приказки, а следъ училище играехме на кукли, на дама, на гоненка, на пускамъ кърпа като всички български деца въ страната. Помня и винаги ще обичамъ другарчетата си отъ онова време - Ленчето Симитчиева, Бранко Зеленковъ, Фимка Стоянова, братчето й Столето - съ които бѣхме неразрѣдни, но т.нар. велики сили ги откъснаха отъ родината ни и окастриха България като хартия съ жестока ножуца.

Презъ лѣтото на 1943 година азъ и майка ми, която чакаше дете, се прибирахме въ Чер-

венъ брѣгъ, при гѣдо ми, тѣй като съветската армия се движеше на югъ, сръбскитѣ партизани нападаха български служители и баща ми предвиждаше тежки събития. Малко по-късно, презъ януари 1944 година, татко си дойде и ни разказа, съ сълзи на очи какъ хората отъ Струмица, приятели и съседи, сж се прощавали съ него и колко тревожно сж очаквали грѣцка или сръбска окупация, което, уви, стана. Старинниятъ градъ Доѣранъ и Доѣранското езеро все още сж разрѣдени на две - между Гърция и Сърбия - за сметка на стотици разбити човѣшки сѣрби, наши братя българи.

Баща ми остана вѣренъ на българската кауза и загубата на Македония бѣше за него постоянна кървяща рана. До 1950 година вкъщи получавахме в. „Нова Македония“, кждето въ всеки брой навлизаха все повече и повече сръбски думи, изрази, букви, вкарвани отъ раболепни сръбомани: създаваха новъ езикъ, сръбомакедонски и татко престана да плаща абонамента.

Голѣмата му болка и възмущение по онова време бѣше около насилственото „македонизиране“ на българитѣ отъ Благоевградъ, Петричъ, Кюстендилъ и околиите, когато български комунисти - партийни кадри, подъ давление на съветскитѣ имъ господари, ходеха изъ Югозападна България да натискатъ и принуждаватъ мѣстното население да се записва въ кметството като „македонци“, а не като българи. (За руснацитѣ бѣше важно да угодничатъ на Тито за смѣтка на българската нация, но колко срамно бѣше, че имаше и българи, недостойни да се наричатъ такива, които смело изпълняваха тѣхните директиви!!!)

Помня, че единъ денъ татко се върна много зачервенъ, възмутенъ и скрушенъ. Бѣше ходилъ да протестира предъ сѣдията Семерджиевъ, единъ отъ активнитѣ покрѣстители на българитѣ въ „македонци“, а последниятъ го бѣше наругалъ и заплашилъ съ уволнение.

То неминуемо дойде презъ пролетъта на 1950 година, не ни даваха купони за храна, така че майка ми започна работа всрѣгъ прашиитѣ архиви на Сждебната палата, за да имаме право на купони, а баща ми, блестящъ юристъ въ развѣтѣта на силитѣ си, започна дълго ходене по мжкитѣ, за да търси работа.

Вкъщи все пакъ се говореше за Македония съчувствено. Приятели оттамъ разказваха какъ жестоко сръбитѣ преследватъ и дори избиватъ

всеки, който посмѣе да се нарича българинъ. Бай Тасьо, братътъ на Ванче Михайловъ, често идваше у дома, разговаряха тайно съ татко, пишеха нещо на машината. Преди 2-3 години намерихъ въ архивитѣ му изложения до ООН или до Хелзинкския комитетъ въ защита на затворени студенти и студентки по сръбскитѣ концлагери и др. Но нека да се върна пакъ къмъ „македонския“ езикъ.

Презъ есента на 1966 година бѣхъ на специализация въ Парижъ, където имаше доста млади българи. Единъ денъ въ скромната ми хотелска стая бурно се втурна Мария Чолакова, етнографка и моя приятелка, много тревожна и каза:

- Научихъ, че е дошълъ нѣкакъвъ македонецъ отъ Скопие, за да лансира официално „македонския“ езикъ. Трѣбва непременно да го чуемъ и разобличимъ.

Седнахме, поговорихме, уточнихме тактиката и въ уречения часъ се озовахме въ Сорбоната. Това бѣше Блаже Коневски. На доклада му имаше 50-60 души, предимно преподаватели.

На сравнително добъръ френски езикъ Коневски разви тезата, че македонцитѣ били древно племе отъ времето на Александъръ Македонски, после се смесили съ славяните, покръстивъ ги Свети Климентъ Охридски, имали своя самостоятелна държава при Царь Самуилъ, следъ което били поробени ту отъ гърци, ту отъ българи, ту отъ турци. За сърбитѣ нищо не спомена, пъкъ и епохата бѣше такава: Тито бѣше на върха на славата си; Западътъ го превъзнасяше, че бѣше скъсалъ съ СССР; той обикаляше Европа триумфално, посрещнатъ съ високи почести...

Споредъ Коневския македонскиятъ езикъ е славянски, близъкъ до сръбски, чешки, полски и други (не каза български), че на него се говори и пише въ Македония и че славиститѣ въ Парижъ трѣбва да го признаятъ за езикъ и да го преподаватъ. Бѣше спокоенъ, самоувѣренъ и попита има ли въпроси и коментари.

Френски слависти го попитаха има ли учебници, а той отговори, че ги готвятъ за печатъ. Засякохъ го и азъ съ нѣколко въпроса: има ли надежи и склонения въ „македонския“; кои други славянски езици нѣматъ склонения, какъ се казва на македонски „j'ai fait = „j'ai soif = „il y a du pain sur la table“; какъ е личното мѣстоимение, отговарящо на френското „je“ и „moi“ и други филологически ключови въпроси.

Етнографката Мария пъкъ го помоли да разкаже за македонския народъ, съ какво се храни, какъ посреща гости, какъ празнува Коледа, Великденъ, какви сж сватбенитѣ ритуали и обичаи и др.

Блаже се изчерви, стана му неприятно, но честно призна, че единствениятъ славянски езикъ безъ склонения е българскиятъ, че за 1 л. ег. число на личното мѣстоимение македонцитѣ казватъ „язъ“ или „язкя“, а не „я“ както останалитѣ славянски народи и пр., и пр. Отъ отговоритѣ му, пъкъ и съ коментара, съ който азъ обобщихъ, стана ясно, че се касае за единъ вариантъ на българския езикъ.

Колкото до живота, обичаитѣ и празниците въ Македония, аудиторията разбра, че народътъ тамъ е частъ отъ българския народъ: той се храни, весели и празнува по сжщия начинъ като насъ, черпи гоститѣ съ сладко, кафе, ракия и т.н.

Повечето слависти се усмихваха, като ни слушаха, а ние, гветѣ българки, имахме чувството на достойно изпълненъ дългъ.

Въ фойето следъ доклада се събраха много хора, но Коневски се втурна къмъ насъ и го удари на молба на чистъ български езикъ:

„Недейте бе, девойки, да ме нападате, азъ съмъ вашъ баща по възраст, имайте малко уважение, азъ познавамъ вашия професоръ Диневковъ...“

Отговорихме му гордо, че нови езици не се създаватъ съ пропагандни доклади по чужди университети и че ако Диневковъ присѣстваше на лекция като тази на Коневски, сигурно щеше да реагира като насъ. На прощаване му пожелаохъ да работи върху френския езикъ - (бѣше завършилъ френска филология!) - вмѣсто да измисля „македонски“.

Дълго следъ тази среща, презъ зимата на 1978 година попаднахъ на единъ речникъ въ Университетска библиотека въ Отава: „Френско-македонски“ речникъ отъ Блаже Коневски. А презъ лятото на 1993 година присѣствахъ на научна конференция въ Македония. Слушахъ доклади на т.нар. „македонски“ езикъ, видъ есперанто, пълненъ съ френски и латински думи, а българскитѣ думи бѣха съ специални ударения, неузнаваеми. Направихъ се на разсеяна и попитахъ единъ колега литераторъ има ли издадена граматика на „македонския“ езикъ. Отговори ми, че сж поканили една езиковедка рускиня, която да състави такава граматика. Не бихъ се учудила, ако измисли и склонения като въ руски и сръбски, само и само да отдалечи езика на братя Миладинови отъ Вазовия и отъ нашия. Какво безсрамие!

Бел. ред. При наскоро състоялитѣ се избори въ Република Македония въ градъ Струмица и района сж избрани 4 депутати. Всички тѣ, безъ изключение отъ листитѣ на ВМРО-ДПМНЕ.

Димитър Цановъ, Видинъ

Тѣ сж тамъ на западъ, кждето граничната бразда откъсна отъ старитѣ български земи цѣли области и хиляди български родове. Тамъ, кждето непрекъснато се пробжда национално, политическо, културно и икономическо заличаване на всичко българско. Това е поробена земя на нашата родина. И защото България е една, ние не можемъ да я забравимъ. Тукъ нѣма лѣви и дѣсни, нѣма различна политика. Родината не търпи различия въ националнитѣ проблеми и идеали. Никой тукъ не може да остане равнодушенъ върху генетичната манипулация, която отъ години се върши съ нашите братя. Ние не можемъ да забравимъ. Докато проблемътъ сжществува, нашитѣ отношения съ Сърбия ще останатъ непромѣнени, вражески.

Когато въ годинитѣ на комунистическото управление мълчание бѣше покрило геноцида тамъ, днесъ отново се протягатъ ръце за помощ отъ Босилеградско и Царибродско. И ние сме длъжни да се отзовемъ. Да поставимъ въпроса и въ основата на нашата външна политика. Моментътъ е узрѣлъ за действие.

По неизвестни причини обаче изненадващо и държавната властъ, и нашитѣ информационни сръдства забравятъ, че Западнитѣ покрайнини включватъ и старитѣ български земи по река Тимокъ. Историческата и естествената речна гра-

Докжде сж Западнитѣ покрайнини

ница отъ вѣкове, следъ Дунавското царство на Иванъ Страцимиръ, е била Тимокъ. Това е единъ късъ земя отъ най-богатитѣ по дунавското поречие, населенъ съ трудолюбиви българи. Въ тази ханаанска българска земя сж и поробенитѣ наши села Коилово, Злокуця, Черномашница, Шепиково, Бракевци, Есеновецъ, Махала, Грацково и Халово. Населението е преминало на времето презъ българскитѣ училища, българската църква и мнозина притежаватъ полски имоти отъ дветѣ страни на границата. Пишециятъ тѣзи речове е умалъ непосредственъ контактъ тамъ съ тѣзи българи, които смело и открито водеха разговоритѣ на чистъ български езикъ. Гордееха се, че сж учили въ български училища, а по-старитѣ сж отслужвали военна служба въ 3-ти бдински полкъ въ гр. Видинъ.

Ако е вѣрно правилото, че международнитѣ граници се опредѣлятъ не по етнически принципъ, а по исторически, на което сега се позоваватъ сърбитѣ за Косово, то и по исторически, и по етнически основания тази земя между Дунавъ и Тимокъ и нейнитѣ хора сж български и тѣ заслужаватъ нашата закрила и възстановяване на историческата правда. Тѣ сж частъ отъ дунавската Бдинска областъ.

Не забравяйте тази западна покрайнина! Не забравяйте тимошките българи!

*Спасъ Ташевъ
членъ на ИК на ВМРО*

Изборитѣ въ Р Македония - нѣколко важни извода

Въ края на октомври 1998 г. се проведе парламентарнитѣ избори въ Р Македония. Характерно за тѣхъ бѣ остро политическо противопоставяне между управляващитѣ до този моментъ бивши сърбо-комунисти въ лицето на СДСМ (Социалдемократически съюзъ на Македония) и опозицията, представлявана отъ коалицията ВМРО-ДПМНЕ - ДА. Предизборната кампания се провеждаше на фона на всеобщата икономическа разруха, корупция и морално разложение въ правителственитѣ

и президентскитѣ кръгове. Тѣзи фактори отъ общественно-политическия животъ въ Скопие умело бѣха използвани отъ опозицията, която успѣ да проведе най-големитѣ политически митинги въ 55-годишната история на Р Македония (до 1991 г. частъ отъ Титова Югославия).

На този подходъ напълно контрастираше предизборното поведение на СДСМ и най-вече на бившия премиеръ Бранко Цървенковски и неговото обкръжение. Вѣрни на своята традиция, и този пътъ основенъ еле-

ментъ въ тѣхната кампания, бѣха анти-българизмътъ и поредицата обвинения къмъ ВМРО-ДПМНЕ, че била пробългарска партия, която предавала националнитѣ интереси на Р Македония. Въ този духъ бѣ впрѣкнатъ цѣлиятъ потенциалъ на медиитѣ, намиращи се подъ контрола на режима, както е въ класическитѣ тоталитарни общества. Независимо отъ това (меко казано) нагло поведение, коалицията ВМРО-ДПМНЕ - ДА спечели парламентарнитѣ избори. При това бѣ постигната една необикновена победа, която изуми почти всички анализатори на крехката въ своето етническо равновесие Р Македония, въ която албанскитѣ партии се възприемаха като неминуемъ баланссьоръ. Коалицията на Любчо Георгиевски и Василъ Тупурковски днесъ има повече отъ 50% отъ депутатитѣ въ 120-членния македонски парламентъ. Този фактъ красноречиво показва, *че антибългаризмътъ като политическа теория и практика не се приема отъ обществеността въ Р Македония.*

Другъ важенъ елементъ, съпътстващъ хода на цѣлата кампания, но особено ясно проличалъ въ самия изборенъ день, бѣ липсата на информации въ македонскитѣ държавни меди за настроенята на избирателитѣ, а сжщо така и недопускането на територията на Р Македония на редица български журналисти да отразяватъ събитиеото. Съ този актъ отиващиятъ си сърбо-комунистически режимъ въ Скопие ясно потвърди, че *българскитѣ срѣдства за масова информация играятъ значителна роля при формирането на македонското общественое мнение.* А това поставя подъ съмнение сърбо-комунистическия догма за „отдалечеността“ и „неразбираемостта“ на днешния български литературенъ езикъ по отношение на обикновенитѣ македонски граждани. Всжщностъ опитътъ за гистанциране, т.е. възпрепятстване на контактитѣ и пренасяне на влияние между населението отъ дветѣ страни на българо-македонската граница отдавна е проваленъ. Този изводъ се подчертава отъ факта, че независимо отъ системната антибългарска кампания, споредъ официалната

статистика на българскитѣ гранични власти, гражданитѣ на Р Македония заематъ първо мѣсто въ България по броя на чужди посетители. Като се има предвидъ, че става въпросъ за най-малката балканска държава, ясно е, че сухитѣ цифри сж носителъ и на информацията за ясно определена етнокултурна близостъ.

Можемъ ли да бждемъ голѣми оптимисти за развитието на българо-македонскитѣ отношения съ огледъ на извършеното дълбоко преструктуриране на политическото пространство въ Скопие? На първо мѣсто трѣбва да се има предвидъ, че системната македонска антибългарска пропаганда въ Македония има 55-годишна традиция. Отъ нея сж заразени и нѣкои среди въ опозицията, или по-точно казано, тѣ бѣха инфилтрирани отъ УДБА съ цель да се осжществява контролъ и провокира периферично разцепление. Освенъ това изборната победа на ВМРО-ДПМНЕ бѣ осжществена въ коалиция съ Демократичната алтернатива, поради което бждещото управление на ВМРО-ДПМНЕ ще бжде продуктъ на политическия компромисъ и взаимна зависимость, т.е. не сж налични всички условия за провеждането на една независима политика. Съ огледъ на всичко това, въпреки ясно декларираната готовность за сътрудничество и дори симпатии къмъ България, едва ли ще се стигне до бързо и необратимо преориентиране.

Много по-реалистично е да се очаква създаването на подходящи условия за излизане отъ задънената улица, въ която изпаднаха двустраннитѣ отношения. Едва ли управляващитѣ въ Р Македония открито биха демонстрирали твърдъ български курсъ, но най-вероятно е и да не пречатъ на опититѣ на различни български фирми, институции и организации въ дейността имъ за икономическото, политическото и духовното сближаване между населението отъ дветѣ страни на границата. При това положение не само новото правителство въ Скопие, но и властите въ България трѣбва да извървятъ своя участъкъ отъ общия ни пжтъ.

*Петър Захаровъ,
Швеция*

По пътя към бъдещето

За печалното положение на нашите сънародници от Западните български покрайнини и чудовищния терор на завоевателя в последно време все повече се говори и пише. В това отношение нашето списание не остава по-назадъ. Напротивъ, презъ дългия периодъ на безродния комунизъмъ, когато въ „народната“ република бѣ строго забранена всѣка национална мисълъ, партийниятъ органъ на Българския националенъ фронтъ въ изгнание „Борба“ на международно ниво усърдно отбраняваше правата на нашите кръвни братя, останали подъ чуждо владичество. И днесъ, въ съвременната европейска конюнктура, виждаме какъ новата Вавилонска кула, изградена въ Версай, рухва сама по себе си и ясно предвѣстява зората на българската правда. Предвѣстници на новото време сж и факелнитѣ пламъци на протестното шествие на 28 ноември вечерьта по бул. „Царь Освободителъ“ въ столицата, по случай 79 години отъ Ньойския диктатъ, носени отъ младежитѣ на ВМРО и върнитѣ последователи на Българскитѣ национални легиони - членове и симпатизанти на Българския националенъ фронтъ и Българския демократически форумъ.

Преди шествието въ аулата на Софийския университетъ се проведе протестно събрание на патриотичната столична интелигенция. Въ своето изказване проф. Милень Семковъ заяви: „Въ Ньой България бѣше осждена на вѣченъ затворъ мѣжду вѣоржжени и озлобени съсѣди“, като цитираше и думитѣ на народния поетъ Ив. Вазовъ: „Това не е миръ, а новъ бой, малко поотложенъ“.

Впечатляваща бѣ и рѣчьта на проф. Григоръ Вѣлевъ, единъ отъ авторитѣ на Българската национална доктрина - координаторъ на държавната ни стратегия презъ идния вѣкъ „за свободна и духовно обединена българска нация и опора на българитѣ по свѣта“, както се изрази професорътъ.

Снажна подкрѣпка на българщината въ Западните покрайнини и други поробени български земи идва вече отъ официална България.

Отъ най-високи институции на държавата се отдаватъ признателностъ и похвали на заслужени дейци за запазване на националната идентичностъ на тамошното българско население.

Свѣжъ примѣръ на такава проява бѣ връчването на медаль „Иванъ Вазовъ“ отъ Агенцията за българитѣ въ чужбина въ българското посолство въ Скопие на нашия сънародникъ Василь Стояновъ Вацевъ, родомъ отъ градъ Царибродъ. Церемонията се проведе на 25 ноември т.г. въ присѣдствието на представители на агенцията, на дипломатическия

Ранитѣ отъ Ньой сж още живи

корпусъ на посолството, на видни македонски българи и членове на семейство Вацеви. На церемонията присѣдствахъ и азъ, като представител на БНФ и политическата ни емиграция.

Освѣтъ съ активна спортна и обществена дейностъ г-нь Вацевъ е известенъ съ своето безгранично българолюбие. Мѣжду другото той организира събиране на подписи въ Царибродъ и околността противъ решението на чуждата сръбска власт, стогодишната градска болница и родилниятъ домъ да бждатъ премѣстени въ Пиротъ, а болничната сграда да служи за общежитие на сръбски бѣжанци отъ Босна. Благодарение на седемтѣ хиляди събрани подписи сръбскиятъ планъ бѣ предотвратенъ.

Съ тази благородна проява Василь Вацевъ даде урокъ на всички българи по свѣта да знаятъ какъ се служи на българската национална кауза.

Въ този редъ на положителни мисли нѣма да споменавамъ вроденото чуждопоклонство на социалистическитѣ, да не развалямъ настроението на читателя. Достатъчно е да си спомнимъ какъ тѣхниятъ лидеръ Жанъ Виденовъ бѣ преименувалъ Българскитѣ покрайнини въ Източна Сърбия, а днешнитѣ негови последователи слугуватъ на политиката на ембаргова Югославия и нейния самодържецъ, последния болшевишки диктаторъ Слободанъ Милошевичъ.

България не се нуждае отъ рушители комунисти, а отъ такива съзидатели, които съ високо издигнатитѣ факли на 28 ноември вечерьта освѣтлиха широкия пътъ на българския идеалъ за духовно обединено отечество въ етническитѣ му граници. Това е спасителниятъ пътъ и основенъ ориентиръ на нацията въ началото на следващото хилядолѣтие, завѣщанъ отъ предцитѣ ни възрожденци. На добъръ пътъ!

Н.В. Царица Йоанна, Н.В. Царь Симеонъ II, Н.В. Царица Маргарита,
Н.Височество князь Каргамъ Търновски, Н.Височество княгиня Калина

	ЯНУАРИ	ФЕВРУАРИ	МАРТ	АПРИЛ	МАЙ	ЮНИ
П	4 11 18 25	1 8 15 22	1 8 15 22 29	5 12 19 26 31	3 10 17 24	7 14 21 28
В	5 12 19 26	2 9 16 23	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29
С	6 13 20 27	3 10 17 24	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30
Ч	7 14 21 28	4 11 18 25	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24
П	1 8 15 22 29	5 12 19 26	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25
С	2 9 16 23 30	6 13 20 27	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26
Н	3 10 17 24 31	7 14 21 28	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27

Български Националенъ Фронтъ (Инк.), САЩ

	ЮЛИ	АВГУСТ	СЕПТЕМВРИ	ОКТОМВРИ	НОЕМВРИ	ДЕКЕМВРИ
П	5 12 19 26 30	2 9 16 23	6 13 20 27	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27
В	6 13 20 27 31	3 10 17 24	7 14 21 28	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28
С	7 14 21 28	4 11 18 25	1 8 15 22 29	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29
Ч	1 8 15 22 29	5 12 19 26	2 9 16 23 30	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30
П	2 9 16 23 30	6 13 20 27	3 10 17 24	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31
С	3 10 17 24 31	7 14 21 28	4 11 18 25	2 9 16 23 30	6 13 20 27	4 11 18 25
Н	4 11 18 25	1 8 15 22 29	5 12 19 26	3 10 17 24 31	7 14 21 28	5 12 19 26

ВѢРА, СИЛА, СУВЕРЕНИТЕТЪ

Мнения

Твърди ли сж Обединенитѣ демократични сили

*„Който много се занимава съ гребнитѣ нѣща,
става неспособенъ за голѣмитѣ.“
Ларошфуко*

Азъ пъкъ като гребенъ човѣкъ, ще си позволя да се занимавамъ именно съ голѣмитѣ нѣща. Ние си имаме вече обособена политическа класа, която отговаря и е длъжна да отговаря тъкмо за голѣмитѣ нѣща въ политиката. Срѣдниятъ български гражданинъ, данъкоплатецътъ, управляваниятъ пъкъ е длъженъ, независимо отъ това, да изявява своето отношение къмъ голѣмата политика и това не е работа само на професионалиститѣ политолози.

Демократизмътъ е въ кръвта на българина. Ние, българитѣ, не сме били никога противъ никой гругъ народъ. На това ни учица и нашитѣ народни будители и революционери отъ времето на турското робство. Но наредъ съ тѣхното дълбоко убеждение за толерантностъ и защита на правата на всички етнически общности, които историята е отредила да живѣятъ подъ покрива на нашата държава, тѣ показаха твърдостъ въ защита на идеалитѣ за една независима, цѣлокупна, обединена българска нация. Това трѣбва да бжде примѣръ за днешнитѣ наши управници.

Можемъ ли да смѣтаме, че Обединенитѣ демократични сили провеждатъ твърда политика така, както го изисква днешното време и трагично изминалиятъ полувѣковенъ робски периодъ, направилъ отъ нашия народъ - народъ мъченикъ на болшевизма? Не, разбира се! Какво можемъ да очакваме отъ независимата сждебна властъ? Има ли въ България сждебна властъ или не? По отношение на църквата демократичнитѣ сили проявиха сжцо непростима мекостъ. Църквата е независима отъ държавата, но тя не е независима отъ народа. Църквата, която отъ времето на патриархъ Евтимий, Паусий, Софроний, Неофитъ Бозвели, та и въ времето на Третото българско царство, е била пастиръ на народа, не трѣбваше толкова дълго време да бжде оставена въ властта на служителитѣ на чуждия окупаторъ. Протакането на уреждането на въпроситѣ съ герба; все още неурегениятъ въпросъ съ националния

химнъ; стърченето на руснака съ шмайзера въ сърцето на България като символъ на чуждото робство говорятъ за голѣмата все още слабостъ на силитѣ, на които разчитаме. Все още отъ най-отговорнитѣ мѣста не е внесена яснота върху най-новата ни история и не е осжденъ както трѣбва деветосептемврийскиятъ превратъ, извършенъ отъ кървавата черно-червена ОФ-агентура на Кремълъ. Вѣрно, страната тръгна въ правилната посока на естественото ни интегриране въ семейството на свободнитѣ народи и евроатлантическитѣ структури. Тѣзи народи никога обаче не сж се шегували съ предателитѣ и престъпницитѣ, които сж постѣгали върху основнитѣ имъ човѣшки права. Затова преди 350 години англичанитѣ екзекутираха Кромуелъ, както малко преди това екзекутираха и краля си Чарлсъ I. Тѣзи народи не се шегуватъ, когато се касае за такива нѣща като основнитѣ човѣшки права и свободи. При насъ обаче поне засега нѣщата не стоятъ така!!!

Обединенитѣ демократични сили си оставатъ може-би единствената алтернатива срещу силитѣ, които продѣлжаватъ и сега да ни тласкатъ въ ноктитѣ на Кремълъ. Само една силна формация, почиваща на всенародно довѣрие, може да изведе страната ни на спасителния брѣгъ - влизането ни въ НАТО. Благодарение на този съюзъ западниятъ свѣтъ осигури благоденствие на народитѣ, които сж включени въ него. НАТО ще означава за насъ българитѣ осигурена национална независимостъ, едно отъ важнитѣ условия за демократично развитие на страната. За спасението на България е необходима последователна, системна, твърда политика, и то прилагана отъ всичкитѣ клонове на демократичната властъ, и особено отъ сждебната.

Демокрация, която не е способна сама да се защити, нѣма да бжде способна и за самостоятелно сществуване!

Още отъ годинитѣ на голѣмитѣ свѣтовни промѣни народътъ копнѣеше за твърда властъ, гарантъ на народнитѣ права и свободи.

Крайно време е той да има такава властъ!

Д-ръ Радославъ Нейковъ, Германия

Въ паметъ на героитѣ отъ Битолския фронтъ

Единъ срещу сто

(разказъ)

Презъ есеньта на 1916 г. войскитѣ на Третото българско царство бѣха поставени на страшно изпитание. Отъ северъ руснаци и румъни се канеха да нахлуятъ въ предѣлитѣ на България и да се спуснатъ презъ Балкана на югъ. А отъ югъ пѣстроувѣтната колекция на съглашенскитѣ войски тръгна съ увереностъ да пробие Македонския фронтъ при Битоля и настѣпвайки на северъ, да подаде рѣка на своитѣ съюзници - руснаци и румъни.

Съглашенското командване не се съмнѣваше въ своя пѣленъ успѣхъ, защото бѣ взело всичко предвидъ, за да си осигури пѣлната победа. И наистина нищо не му липсваше за това. А намесата на Румъния въ войната позволѣваше да се срабчи България отъ северъ и отъ югъ, като съ огромни клеци. За тази операция, съ която мислеше да „ликвидира“ съ България, съглашенското командване разполагаше съ много повече войски отъ тѣзи на Третото българско царство. Освенъ това то имаше именити маршали и неизчерпаемитѣ бойни срѣдства на богата Франция и могъща Англия.

И въпрѣки всичко това нито гениятъ и волята на именития маршалъ Жофрѣ, нито многобройнитѣ и прекрасно екипирани войски, нито пѣкъ изобилнитѣ бойни срѣдства - нищо не помогна въ ожесточената борба срещу България. Войскитѣ на Третото българско царство, развихрили своитѣ сили, надминаха себе си, надминаха всички очаквания и записаха съ кръвта си една безсмъртна епопея.

По това време Десети рогопски полкъ заемаше позицията по лѣвия брѣгъ на р. Черна срещу селото Скочи виръ.

На осми октомври 1916 г. още рано преди разсъмване силни неприятелски колони успѣха да се промѣкнатъ незабелѣзано откъмъ лѣвия флангъ на полка. При тази неблагоприятна обстановка се почна неравна битка. Неприятелскитѣ колони прииждаха все по-многобройни и нахлуваха отъ всички страни.

Въ тоя участъкъ се намраше и поручикъ Иванъ Балимезовъ съ своитѣ две картечници. Тихъ и мѣлчаливъ, той се изгубваше незабелѣзанъ, докато всичко наоколо оставаше тихо и спокойно. Но пламнеше ли наблизе сражение, българскиятъ офицеръ ставаше неузнаваемъ. Тогава и боговетѣ спираха своя дѣхъ, изтрѣпнали предъ неземната храбростъ на тоя боець.

Поручикъ Балимезовъ схвана тежкото положение, въ което бѣ изпадналъ цѣлиятъ полкъ. Неговитѣ картечници веднага запѣха своята мощна пѣсень.

Шепата защитници бързо се топеше, патронитѣ привѣриваха, но развихрилиятъ се потомѣкъ на Асенецви и Самуиловци нѣмаше никакво намѣрение да спира борбата. И обърна се той къмъ неколицината оцѣлели около него войници:

- Стреляйте, момчета, до последния куршумъ. Нѣмате ли вече патрони - хвърляйте бомбитѣ. Свършатъ ли се и тѣ - хвърляйте се на нож! Ако той се пречупи - удряй съ приклада, блѣскай съ юмруци, кжсай съ жби..., но се бори до последенъ дѣхъ!

Войницитѣ слушаха огненитѣ слова на своя възбоденъ командиръ и като хипнотизирани го следваха. Но скоро едната картечница замлъкна. При нея бѣ останала само купчинка отъ тѣла и нито единъ живъ войникъ.

Поручикъ Иванъ Балимезовъ мина покрай падналитѣ герои и самъ седна задъ картечницата. Тя пакъ оживѣ и започна да коси налѣво и налѣсно. Десетки съглашенци паднаха, но нови вериги съ още по-голѣма яростъ се втурнаха напредъ.

Скоро седемте български картечници една по една замлъкнаха, останали безъ прислуга. Само поручикъ Балимезовъ все още натискаше спусъка на своята картечница. Врагътъ бѣ изуменъ отъ себеотрицанието на тоя човѣкъ, който останалъ самъ подъ куршумения дѣждъ прогължаваше да възпира неговия шурмъ. А той не спрѣ борбата даже тогава, когато изстреля последния куршумъ.

Въ цѣлия участъкъ бѣ вече тихо. Тогава стана нещо, което именитиятъ французки маршалъ не бѣ предвидилъ.

Тихиятъ и мѣлчаливъ поручикъ Балимезовъ се надигна, грабна пушката си и самъ се впусна напредъ. И ето неговитѣ гуми оживѣха и станаха дѣло.

На дѣло се превръщатъ и днешнитѣ мечти на народа, защото единъ народъ се рѣководи чрезъ въплъщение на мечтите си.

Въпросътъ, голѣмиятъ въпросъ е въ това какви сж мечтитѣ, които се подхранватъ днесъ и които подготвятъ бѣдещето на иднитѣ поколѣния?

Нѣкога тамъ, въ завоя на Черна, враговетѣ на България издигнаха върху остриетата на своитѣ щикове мялото на поручикъ Иванъ Балимезовъ. Но тѣ не съзнаваха, че въ сжщото време издигнаха знаме, което остана свещено съ своя заветъ:

Бори се за своята Родина, бори се за нея и тогава, когато останешъ самъ срещу сто!

Антонъ Рачевъ

Драгомиръ Загорски

Продължение на фантазиите от 1001 нощ

Къде заглъхнаха лъжитѣ на Дичевъ, Цола, Тодоровъ и стотици други нагаждачи

Ето какъ 78 комунистически величия описватъ споменитѣ си въ книгата „Революционна София“, издание на БКП, 1969 г. Между невѣроятнитѣ праздни приказки и химери четемъ следното:

Димо Дичевъ разправя, че когато влѣзли нѣмскитѣ войски въ България, партията била на бойна нога, следѣла нѣмцитѣ, саботирала ги и т.н.

Вѣроятно той не е знаелъ или е забравилъ, че въ това време Съветскиятъ съюзъ бѣше ортакъ на Германия въ подѣлбата на Полша и близо две години бѣха съюзници! Каква смѣлостъ е имала Българската комунистическа партия, да не зачита подписа на Сталинъ и да саботира съюзницитѣ му!...

Другарката Цола Драгойчева пкъ пише, че въ България имало толкова голѣма ударна и бойна сила, която се състояла отъ **една партизанска дивизия, деветъ бригади, 37 отряда**, нѣколко самостоятелни чети, стотици бойни групи и около **двеста хиляди ятаци!!!** Партията организираше сжцо издаването на 140 нелегални вестници...

Ние поздравяваме **кака Цола**, която замина гори и Агата Кристи съ фантазиите си!

Станко Тодоровъ, като избѣгалъ отъ затвора, тръгналъ изъ софийскитѣ села: Лозенецъ, Кокаляне, Горни и Долни Лозенъ, Пасарелъ, Бистрица, Панчарево и т.н., където образувал **бойни отряди, съпротивителни ядра, въоръжени групи...** но едва когато Червената армия влезе въ София, тогава бойнитѣ отряди, съпротивителнитѣ ядра и въоръженитѣ групи тръгнаха по селата да крадатъ, избиватъ и посрещатъ господаритѣ си...

Генералъ лейтенантъ Петъръ Илиевъ, като бившъ воененъ отъ миналото, описва споменитѣ си по-реално. Така напримѣръ, следъ като на 5 септември Съветскиятъ съюзъ обявилъ война на България и Муравиевото правителство поускало примирие, Петъръ Илиевъ отишелъ при полковникъ Чавдаровъ - началникъ на униформената полиция, и му казалъ, че Червената армия е навлѣзла вече въ България, затова трѣбвало да се издаде нареждане на полицията да не стреля.

На следния денъ Чавдаровъ пакъ го приелъ и му обещалъ, че полицията нѣма да се съпротивлява. Така съветската армия до 8 септември преминала Русе, Варна, Шуменъ, Плѣвенъ и наближила София безъ пушка да гръмне...

Ето какъ комунистическиятъ вече **произведенъ генералъ** описва и прословутата „революция“ на девети септември. Цитат: „На 8 срещу 9 септември полковникъ Чавдаровъ ни посрещна строгъ, бледъ, но вежливъ. Поставихъ му нашитѣ условия: **първо**, да не се алармира правителството за движението на войсковитѣ части презъ нощта срещу 9-и септември; въ 0.00 часа сжщата нощъ полицейскитѣ постове и патрули да се прибератъ въ участѣцитѣ си. **Второ**, полицията да не се съпротивлява на „революционнитѣ сили“ при провеждането на акцията и овлавяването на полицейскитѣ участѣци.

Полковникъ Чавдаровъ се съгласи и прие условията.

На девети септември властта бѣше въ наши рѣце. Следъ обѣдъ въ сжщия денъ пристигна бригадата „Чавдаръ“ (наготово, бел. ред.). „И генералъ лейтенантъ Петъръ Илиевъ заключава: „...**Разбира се - безъ освободителния щурмъ на Съветската армия, девети септември щеше да бжде невъзможень!**“

И съ това разби фантазиите на горнитѣ другари...

Българо-съветска дружба въ заденъ планъ

Гилотината отъ факти

Не имъ прощавай, Боже,
че **знаятъ** какво вършатъ:
все своя родъ **убиватъ!**
Такова „било“ времето...
за **звѣроветъ** - въ семето!

„Следва ужасната гибелъ на младото, едва 23-годишно момиче Мара Рачева въ дирекцията на Държавна сигурность.

...На 24 май вечерята тя е арестувана и подложена на нечовѣшки разпий. Умъртвявана е бавно, мъчително, съ срѣдновѣковни срѣдства и съ животинска жестокость. Умира на 28 май 1945 г. Хвърлятъ я отъ 4 етажъ на дирекцията на Държавна сигурность, като казватъ, че се самоубила...

Ковчегътъ съ тѣлото на момичето е... закованъ... Лѣкарътъ, при отварянето на ковчега, ме осведоми, че освенъ ранитѣ отъ огнестрелно и хладно оржие сж установени следнитѣ наранявания, които трудно могатъ да бждатъ обяснени съ падане, дори от четвъртия етажъ:

1. Ноктитѣ на краката сж изтрѣгнати до единъ.
2. Три прѣста отъ лѣвата ржка сж отсечени при втората става.
3. Дветѣ уши сж отрѣзани.
4. Отрѣзана е дѣсната гърда.
5. Езикътъ е изтрѣгнатъ и всички зѣби сж избити.
6. Отъ една страна на талията е съдрана ивица кожа, широка около 5 см.“ (Цитатътъ е отъ книгата на

Димитъръ Х. Поповъ „Истината винаги е горчива“, томъ II.)

Една **българка!** Олицетворение на чудовищната „епоча“. Единъ отъ палачитѣ ѝ е живъ, **непокътнатъ** отъ никого и се радва на заслужена пенсия и плодетѣ на своя и на колежитѣ си - привилегировани изроди, „трудъ“ за партията вдѣхновителъ, ржководителъ и т.н... на джелатитѣ!

Гениалниятъ ни поетъ родолюбецъ би станалъ отъ гроба си, **за да ни пробуди** съ осъвременения си викъ: „Народъ ли сме или мърша, щомъ на позорното мѣсто дори кръсть липсва?“

Б.рег. Двата тома на „Историята винаги е горчива“ отъ г-нъ Дим. Поповъ могатъ да се полчатъ чрезъ сп. „Борба“.

Проклятието невежество е коварно заболѣване!

„Истината ще ви **направи свободни!**“
(Иисусъ, отъ Йоана 32)

„О, **свещено невежество!**“
(Янъ Хусъ, 6 юли 1415 г., върху разпалената жаръ)

Сигурно не ще съмъ само азъ, който не е знаелъ подробности за **жалостното** „изкарване“ прехраната съ **жлъчъ** отъ антибългарски писания, но въ следобѣдното предаване на радио „Свободна Европа“ отъ гостъ въ студиото по случай резултатитѣ отъ изборитѣ въ Република Македония, чухъ „братското“ молепсване „фашистъ“ за бащата на президента Стояновъ, защото... билъ членъ на легиона! Това прекалено тягостно невежество ми го повтори въ сжщия день и 78-годишенъ „пладненецъ“, изхождайки отъ **шушукане**, че бащата Стояновъ билъ близъкъ на водача на СБНЛ Иванъ Дочевъ... Та тѣзи дълбокомислени **примитивности** налагатъ да сподѣля **ужаса** при спомена за **змийско ухапване**: знаехме се съ студента Нумо. Казваше, че въ „гръцка“ Македония сж били богати стопани, та би могълъ да следва дори въ Сорбоната, но затворили бащата, майка му и чичо му избѣгали и живѣятъ въ една страна, а той съ братъ си - въ друга... **Съчувствахме му**, че бѣ и гърбавичъкъ, самотникъ, а и почина братъ му Мито... Но усмивката му бѣ **бодлива**, особено като **отровна плѣнка** ми залепи: „Когато елитнитѣ македонски войски влязатъ въ столицата на варварското (ви?) племе...“, та главата ми **замая** прикриваната му **болестъ!** И много пжти презъ изминалитѣ 35 години, като приказката отъ буквара за дърваря и мечката... Защото умираме „въ грѣха си“ (Иисусъ, отъ Йоана 21), който грѣхъ е **невежеството**, което мъкнемъ като камъкъ на шията и **въ душитѣ си** - евтина жлъчъ и многократно употребявана „тоалетна“ хартийка за героични анатомии „фашистъ“ **за тѣзи, които най-много милѣятъ за нацията си!** И докато точно днесъ чувамъ отъ радиото, че сжщиятъ президентъ Стояновъ е приелъ Република Македония като равноправна и суверенна съседка, вредителитѣ ѝ робуватъ на сладкото невежество, че всички други иматъ право на собствена нация **освенъ българитѣ, невежо опорочени за „фашисти“**... Добре, бѣ джанамъ, щомъ като нѣмате другъ „материалъ“ за вавилонскитѣ си истерии, но не забравяйте, че невежеството на всѣкиго се връща като собственъ бумерангъ! И най-убийствено е у прекаленитѣ светци - майстори на АВТОголовете!

Стефанъ Радевъ, Чехия

Потеклото на царь Борисъ III

Пълни изследвания на родословното дърво на царя не сж публикувани навремето у насъ. Тогава повечето отъ сведенията, споменати тукъ, бѣха още неизвестни.

Следъ деветосептемврийския превратъ презъ 1944 г. и края на Втората свѣтвна война, когато имаше вече възможность да се потърсятъ сведения за неговия произходъ изъ стари хроники и научната литература по Западния свѣтъ, нашитѣ историци-маркxисти се впуснаха вмѣсто това съ злъченъ вой да охулятъ и опетнятъ височайшия покойникъ.

Покрай нелепитѣ епитети, прикачени отъ червената глутница къмъ неговото име и царуване (буржоазно-монархическо господство, монархо-фашистка власть, монархо-фашистки: диктатура, правителство и армия), за да подчертаятъ „чуждия“ му произходъ, подметнаха и прозвището „Кобурготския монархъ“.

Въ своето невежество и некадърность ново-произведенитѣ академици и професори на ОФ дори не подозираха, че тъкмо въ житиѣ на този „Кобурготски монархъ“, наследена презъ вѣкветѣ отъ едно поколѣние на друго, тече благородната кръвь на българскитѣ владетели отъ Търново и Охридъ.

Къмъ кое време тогава на нашето бурно срѣдновѣковие се отнася зачаткътъ на генеалогичната таблица на царь Борисъ III?

Една издѣнка отъ брака на Ирина съ Александъръ Комнинъ, само следъ три поколѣния, дъщерята на тѣхния правнукъ - Солунския императоръ Теодоръ Ангелъ Комнинъ, кръстена по името на нейната прабаба Ирина, „пленила сърцето“ на царь Иванъ Асенъ II съ своята красота и станала втората му законна съпруга.

Императрица Ирина

Престолонаследникътъ Борисъ съ братъ си Кирилъ Преславски и сестритѣ си Евдокия и Надежда

Отъ тогава кръвьта на Комитопулитѣ се смѣсва повторно съ тази на Асеновцитѣ и се връща въ България.

Новата българска царица Ирина ражда три деца на Иванъ Асенъ II, отъ които въ последствие дъщеря имъ Ана-Теодора влиза въ бракъ съ севастократоръ Петъръ. Тѣхната дъщеря става съпруга на вугинския полузависимъ боляринъ Шишманъ - родителитѣ на трагично загиналия царь Михаилъ Шишманъ и сестра му - Кераца Петрица. Последната е майка на царь Иванъ Александъръ и Иванъ Асенъ и сестра имъ Елена, омъжена за сръбския царь Стефанъ Душанъ.

Цѣлиятъ редъ на това потекло се помнелъ и тачелъ и се предавалъ отъ поколѣние на поколѣние. Елена пожелаала споменътъ да се запази „на вѣкъ и вѣковъ“, та поръчала родословното ѝ дърво да се изографиса въ църквата при с. Матейче, Кумановско, като далечна потомка на Ирина Траянова и императоръ Комнинъ.

За да подчертае, че произхожда отъ дветѣ най-знатни владетелски династии на тогавашното време - Асеновци и Комнинъ, братъ ѝ Иванъ Асенъ (който билъ деспотъ въ сръбската държава) си прикачилъ и името Комнинъ.

При посещението ми въ Дечанския манастиръ въ Косово, Южна Сърбия, бѣхъ приятно изненаданъ да открия фрески и реликви на нѣкоу

лица, свързани съ българската история и по-точно съ родословието на Комитопулитѣ и споменати вече по-горе.

Царица Елена е изобразена измежду сина си Стефанъ и племенника си Иванъ Александъръ Асенъ Комнинъ, синъ на деспотъ Иванъ Асенъ. Изпредъ отлара сж погребалнитѣ ковчези на сръбския кралъ Стефанъ и сестра му Нега (българска царица, съпруга на царъ Михаиль Шишманъ); и двамата сж внуци по майчина линия на царъ Георги Тертеръ I и кира Мария, и правнуци на царъ Мицо и жена му Мария, която отъ своя страна е дъщеря на царъ Иванъ Асенъ II и втората му съпруга Ирина (Ангель Комнина), както вече се отбелѣза, като потомка на Ирина Траянова.

Отъ брака съ Михаиль Шишманъ Нега родила нѣколко деца. Първородниятъ Иванъ Стефанъ заелъ престола за кратко време следъ смъртта на баща му. Когато билъ смѣненъ отъ търновскитѣ боляри съ Иванъ Александъръ, той участвувалъ въ междуособнитѣ войни въ Италия и умрѣлъ въ Дубровникъ. Търсихъ гроба му изъ развалинитѣ на Бенедиктинския манастиръ на островчето Локрумъ срещу града, където споредъ Лукари билъ погребанъ. Неговъ синъ (може-би незаконенъ), роденъ въ Дубровникъ, е Цариградскиятъ патриархъ Йосифъ II (1416-1439), който по време на преговоритѣ за Уния между Източната православна църква и Папата се поминалъ въ Флоренция. Гробътъ му се намира въ черквата „Санта Мария Новела“.

На западния сводъ въ Дечанския манастиръ е изписанъ и царъ Калоянъ - неизвестенъ досега у насъ портретъ, възседналъ на конь и споредъ легендарния разказъ, пронизанъ отъ копиецо на св. Димитъръ Солунски.

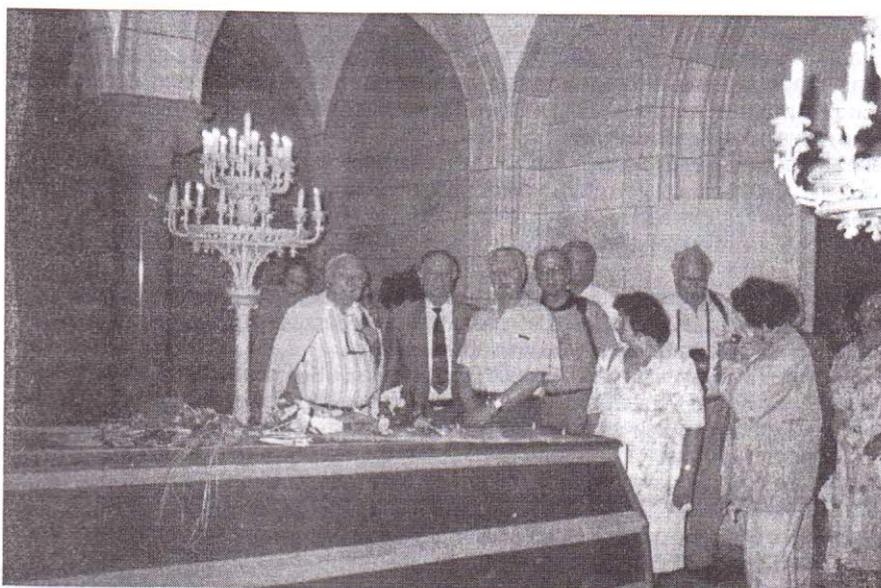
Чрезъ брака на една друга потомка на Ирина Траянова и кръстена пакъ Ирина съ Филипъ отъ Швабия, благородната кръвъ на Комитопулитѣ се влива въ Бурбонската, Кастилската и Хабсбургската династии.

И така благодарение на Калояновитѣ писма и на изографисаното родословно дърво въ Матейче на царица Елена, се установява и запазва за вечни времена връзката между владетелитѣ на тритѣ ни царства.

Настъпва часъ, когато нашата история ще отсжди и отреди гостойно мѣсто за Борисъ III между българскитѣ царе - негови предшественици и праотци. Заветътъ, който майка му Мария-Луиза отпраща къмъ него - „Борисе, когато единъ день бждешъ повиканъ да царувашъ, постарай се да бждешъ най-добриятъ между царетѣ“. Той изпълни майчиния заветъ.

Въ страницитѣ на историческитѣ христоматии и въ народния споменъ той ще остане като „Царъ Обединителъ на българитѣ“, въ жититѣ на който течеше българска кръвъ!

Кирилъ Кировъ, Лондонъ

*Членове на
монархическата
група въ Германия
около саркофага на
Царъ Фердинандъ въ
Кобургъ*

Автобиография

отъ Рангелъ Димитровъ Томовъ, с. Стряма, обл. Пловдивска

Роденъ съмъ презъ 1929 г. на 3. VI. въ с. Стряма. По професия съмъ дърводѣлецъ. Не съмъ участвувалъ въ никаква организация, а съмъ съучастникъ въ разнасянето на земеделскитѣ бюлетини противъ комуниститѣ презъ 1946 г. съ още 5 човѣка, сега покойници.

По времето на 9.IX.44 г. имаме много близки и познати, избити отъ комуниститѣ. Така наприимѣрь: Кудинъ Николовъ Гайдарджийски - вуйчо на майка ми, Иванъ Танковъ Шоповъ - прѣви братовчѣдъ на майка ми. Не мога да забравя зверското гаврене на този човѣкъ. Отрѣзватъ му половия органъ и го натѣпкватъ въ устата и го изхвърлятъ извънъ Пловдивъ. Убити сж сжщо и Иванъ Стояновъ Пановъ, Кръстю Теновъ, синътъ му Петъръ Кръстевъ Теновъ, Кольо Стояновъ Митовски, Еньо Димитровъ Томовъ, Доичинъ Еневъ - синъ на Еньо Томовъ, Кудинъ Карайлански и синътъ му Иванъ Кудиновъ Карайлански, Илия Велчовъ Велчовъ, Стояна Божкова и синътъ ѝ Божко Божковъ, Панайотъ Лалевъ - бившъ полицай, Стефанъ Фригоровъ Карайлански, Кольо Григоровъ Карайлански, Василь Ивановъ Карайлански, братъ му Димитъръ Ивановъ Карайлански, Костадинъ Димитровъ - бирникъ на селото, Георги Димитровъ Максимовъ - бившъ кметъ на селото, Георги Николовъ Касарски, Стоилъ Тимонски съ синоветѣ му Рангелъ и Георги Тимонски, Петъръ Петровъ Карайлански, Стефанъ Рангеловъ Ставревъ, Кръстю Еневски и синоветѣ му Рангелъ и Петко Еневски, а Рангелъ е билъ з.ж.болекаръ въ селото, Кольо Петровъ Ваневъ - директоръ на училището, Димитъръ Ваневъ, който е билъ въ тричленката, Христо Клисуреца, Христо Еньовски и синътъ му Георги, Димитъръ Почевъ, Христо Ваневъ - убитъ 46 г., като кметъ на селото следъ девети септември. Трима души, убити 1951 г., избѣгали нелегално - Стоилъ Ваневъ, Иванъ Василевъ Ваневъ и Петъръ Кръстевъ Лалевъ. Всички тѣзи хора сж избити безъ сждъ и присжда и ограбени финансово. Презъ този тоталитаренъ режимъ колко семейства останаха безъ подкрепа, колко деца останаха кетти сираци, колко майки проплакаха за синоветѣ си.

В заключение искамъ да бжда оптимистъ и да вѣрвамъ, че въ близко време ще изгрѣе и надъ нашата страна слънцето на свободата. Дано това списание „Борба“ събуди у много хора съзнание за извършени деяния и се сложи край на тѣзи мжчения, гаври и убийства. Дано демокрацията да възтържествува.

Амин!

Съ поздравъ: Рангелъ Томовъ

Б.Р. Както се вижда отъ писмото на г-нь Томовъ, цѣли фамилии сж ставали жертва, за да нѣма едигъ денъ кой да потърси смѣтка за злодеянията имъ.

И това ли трѣбва да забравимъ!

Нови книги

Надежда за поробенитѣ и тежко на освободенитѣ

Миналата година БНФ преиздаде документалната книга „Историята на източния въпросъ преди освобождението на България“. Авторътъ е положилъ дългогодишенъ колосаленъ трудъ да събере материали отъ преминалитѣ столѣтия отъ английски, нѣмски, френски, дори и руски историци. Ползвани сж сборници, държавни книжа, договори, книги, вестници, хроники, библиотеки и стотици документи отъ старитѣ архиви.

Въ 700 страници сж анализирани почти всички войни отъ преди 2000 години до миналото столѣтие, отъ кждето читателътъ разбира, че презъ никое време на човѣшката история държавитѣ не сж водили освободителни войни за други народи. Или както авторътъ цитира: „**Освобождението е най-старото известно въ историята на народитѣ дипломатическо срѣдство за завоевание.**“ Когато нашественикътъ губи сили и се опасява отъ намѣса на други държави, обявява „Освобождение“, докато си затвърди властта и прибѣгне до ограбване и избиване за неподчинение.

Отъ най-стари времена е отбелѣзано въ историята, че **руситѣ сж водили винаги грабителски войни.** Слизането имъ до Цариградъ е имало чисто разбойническа цель, да обератъ разкошния градъ, който съ своитѣ богатства пленявалъ очитѣ имъ. Такива били всички подобни нападения надъ други народи отъ онова време. Изплашенитѣ византийци ги отрупвали съ скжпи подаръци и златни пари, за да ги пропѣдятъ, дори имъ давали известенъ годишенъ данъкъ, безъ да допускать, че подаръцитѣ ги примамватъ да дойдатъ отново.

Още въ миналото хилядолѣтие българитѣ сж виждали грабителскитѣ намѣрения на ненаситнитѣ руси и сж упорствали на немилостивия завоевателъ. Презъ 968 година князь Свѣтославъ Игоревичъ предприелъ походъ на Балканитѣ и завзелъ редица български градове. За неподчинение заповѣдалъ да набиятъ на колъ 20 000 пленени български войници.

Горнитѣ данни не сж фантазия, тѣ сж цитирани отъ Schlumberger - L'Eropee Byzantine, Revue Historique, Voltaire - Pierre le Grand, Hammer - Histoire de L'Empire Ottoman, A. Henopol, Lesur, Keralio, Сергей Соловьевъ - История России, Кармазинъ, Карновичъ, Кочубинки, Юзевовичъ и още десѣтки писатели, историци и журналисти. Всички тѣзи хора доказватъ грабителскитѣ войни на Русия, особено засилени презъ време на разпадането на Отоманската империя.

Братя българи, четете мѣродавната история безъ угода на управляващитѣ срѣди. Младитѣ да разпитатъ живитѣ още татко и дѣдо, защото убититѣ хиляди презъ руското нашествие въ 1944 г. не могатъ да говорятъ. Милонитѣ лагеристи и затворници следъ 9 септември, понесли звѣрското робство, сж подъ земята, а останалитѣ живи или подписаха декларации, или мълчатъ отъ страхъ. Малко очевидци, необвързани съ нашественика, далечъ отъ родината, разправятъ и пишатъ.

Драгомиръ Загорски

Пишатъ ни...

отъ Парижъ, Франция

Като връхъ на крещяща Журналистическа импотентностъ и нравствена деградация е публикацията на нѣкой си Руменъ Танчовски въ „24 часа“ (бр. 135/98 г.) съ пошлото заглавие: „**Кирилъ и Методий - грѣцки шпиони**“!

Едва ли български вестникъ може да извърши по-голъмо кощунство отъ гнусното посегателство върху изконнитъ б български светини! Впрочемъ български вестникъ ли е „24 часа“!

Идеологията, мизантропията и страстьта къмъ компромати за създаване на обществено напрежение дотолкова е деформирала опредѣлени „журналистически“ съвести, че за нѣкои издания явно е необходимо до бюрото на главния редакторъ да има и бюро на гл. **психиатъръ!**..

Този нѣкой си Руменъ Танчовски какъ е можалъ да си позволи такова едно подобно жестоко противонародно обвинение срещу българскитъ б просветители, наречени отъ френския печатъ философи отъ 9-и вѣкъ.

Ако тѣзи свети братя бѣха „грѣцки шпиони“, защо не сж наложили грѣцката азбука на българския народъ и второ, защо е трѣбвало Свети Кирилъ да прибегне въ Римъ и се отдалечи отъ грѣцитъ б и да си умре на миръ и спокойствие далечъ отъ вѣроломнитъ б български противници, които трѣбва много да са го ругали и нападали.

Питаме се също защо Кемалъ паша, нареченъ Ататюркъ, тоже роденъ въ града на братята Кирилъ и Методий Салоники, на български Солунъ, голѣмъ приятелъ на България, тази височайша личностъ наложи на своя турски народъ латинската азбука. Да не би по тази същата причина Свети Кирилъ да се е отправилъ въ Римъ.

Поискайте на този журналистъ да се обясни и оправдае своята грозна противобългарска обида.
Ж. Молнаръ

отъ Шнайеръ, Германия

Почина майка ми, не ми бѣше позволено да вляза въ България, въпрѣки че съмъ българинъ емигрантъ. Починаха двама братовчеди, докато ми издадатъ виза отъ Бонъ, и тѣхъ не можахъ да видя живи. А западнитъ б туристи ходятъ свободно - безъ визи. Чия е България - на Виденовъ, Вълкановъ антифашиста, Първановъ или дѣдо Максимъ? Докато не се премахне тази дискриминация, нѣма да има демокрация въ България.

Сърдечно благодаря на БДФ, че протестира срещу тѣзи недемократични прийоми.
Отъ все сърдце, хиляди далечни поздравии на всички честни българи по свѣта.
Да живѣе България!

П. Петковъ

отъ Чикаго, Илиноисъ

...Борѣхъ се съ комуниститъ б, отворихъ очитъ б на стотици заблудени. Но стига вече, щомъ моята партия - БДФ - се пренебрегва. Поради информационно затѣмнение голѣма частъ отъ народа не знае, че БДФ е единствената здрава национална партия. Защо националното чувство на българина се загуби, какво направиха съ насъ? Отчаяни и безъ достойнство. Колко е тъжно да видишъ високо образовани хора да ходятъ гладни и окжсани.

Комуниститъ б ни раздѣлиха и ни манипулиратъ. Тѣ, както и Догановци и Ганчевци, се награбиха достатѣчно, но жаждата имъ за повече е неутолима. Но не е лошо да погледнатъ въ историята какъ сж завършили тѣхни подобни!

Само възстановяване на Търновската конституция и монархията ще донесе благоденствие на страната ни.

Съ Бога и царя, за отчеството!

Иванъ Йордановъ

Търси се...

Стоянъ Начевъ отъ Троянъ, ул. „Хр. Ботевъ“ 102, родомъ отъ Кнежа, желае да му се обади Дора Йолова отъ Австралия.

Още за книгата „Имало ли е фашизъм в България“

Това е заглавието на една книга, събрала в себе си факти и аргументи, доказващи несъстоятелността на десетилетния натрапвани лъжи и инсинуации, на възхвалявани партийни пристрастия и престъпления на „вождове на свѣта“ отъ близката история на човѣчеството и страната ни.

Книга, която възвръща доверието къмъ човѣшката личност и опровергава по убедителенъ начинъ престъпнитѣ химери на най-ретроградната идеология на днешното време - комунистическата.

Имало ли е фашизъмъ у насъ преди кървавия превратъ на 9 септември 1944 г.?

Категорично не! - е отговорътъ на една отъ статиитѣ, взета за заглавие на книгата. Препоръчваме ви да се запознаете съ нея, както ние - на 24 и 25 юли 1998 г., когато я представихме заедно съ нейния авторъ - Милчо Спасовъ, на обществеността въ гр. Червенъ брѣгъ и въ гр. Коїнаре, Ловешка областъ.

Проведоха се две поредни срещи-представяния на книгата: на 24.07.1998 г. въ гр. Коїнаре и на 25.07.1998 г. въ гр. Червенъ брѣгъ. На срещата въ гр. Червенъ брѣгъ присѣжствваха и взеха участие 23 членове, съмишленици и симпатизанти на БДФ.

Срещитѣ преминаха подъ патронажа на общинската организация на БДФ въ гр. Червенъ брѣгъ и предизвикаха живъ интересъ къмъ книгата и нейния авторъ. Взеха участие образовани и културни хора, допринесли за пириятната и ведра обстановка. Имаше и представители на Кабелна телевизия, гр. Червенъ брѣгъ, които заснеха епизоди отъ срещата. Взето бѣ и интервю отъ автора на книгата, публициста г-нъ Милчо Спасовъ.

Срещата приключи съ благодарности и пожелания за здраве на присѣжстващитѣ и нови творчески успѣхи на автора.

Димитъръ Бутански

Една година вестникъ „България пресъ“

Въ продължение вече на цѣла година в. „България пресъ“ запознава своитѣ нарастващи по брой читатели съ промѣнитѣ и процеситѣ, които протичатъ въ обновена България. Същевременно като вестникъ на българитѣ въ САЩ и въ Канада той продължава да бжде и трибуна за тѣхнитѣ успеси, проблеми и грижи, разказва чрезъ своитѣ кореспонденти за живота и дейността на българскитѣ общности по свѣта.

За в. „България пресъ“ можете да се абонирате на адреса на редакцията:

Bulgaria Press, P.O. Box - 6018, Syracuse, N.Y. - 13217; Tel: 315-463-2797; Fax: 315-437-3885

E-mail - Maximovis@worldnet.att.net.

Абонатитѣ и редовнитѣ ни читатели могатъ да разчитатъ на редица „екстри“: намаление отъ цената на самолетни билети или обѣди въ български заведения въ САЩ; безплатни броеве на в. „Стършелъ“ или „Тримата глупаци“; отстъпки при телефонни разговори съ България и др.

За абонаментъ и контакти въ Канада се обръщайте къмъ нашия представител Анна Картева - Торонто, тел. (416) 752-6391.

Въ редакцията ни се получи брой 9, година втора отъ вестникъ „България пресъ“, който излиза засега ежемесечно. Вестникътъ е предназначенъ за българитѣ, живѣещи въ чужбина, и съдържа прегледъ на станалото въ България и актуални статии, интересни отгѣли за култура, литература, минало, финанси, успѣли наши сънародници и други. Абонаментътъ за САЩ е \$ 18 за 12 броя, а за Канада - \$ 28 CAD. Адресъ: Bulgaria Press P.O. Box - 6018, Syracuse, N.Y. - 13217, U.S.A.

Изъ чижгата преса

Войната срещу раковитѣ заболявания

„Проблемътъ съ рака е много важенъ. Споредъ г-нъ Вайнбергъ около 4% отъ днешното население на САЩ ще развие ракъ презъ живота си. Половината ще бждатъ излекувани, другата половина ще умре отъ тази болестъ.“ Една трета отъ броя на починалитѣ отъ ракъ се дължи на пушенето на цигари. За учудване е, че много хора живѣятъ до дълбока старостъ безъ да развиятъ ракъ. Защото при една срѣдна дължина на живота отъ 70 год. човѣшкото тѣло произвежда 10 милиона милиарда (това е 10 съ 16 нули) клетки, което значи и толкова пѣти клетки ще растатъ и ще се гѣлятъ. Всѣко гѣлене представява възможностъ да гаде мутационна клетка и по този начинъ да предизвика ракъ.

Това е лошата страна. Добрата страна е, че съ разпознаването на причината за рака като генетична мутация могатъ да се разработятъ съответни лѣчения, а именно - тѣй като ненормалнитѣ клетки се различаватъ отъ нормалнитѣ, възможно е да се намѣрятъ лѣкарства, които разрушаватъ раковитѣ клетки, безъ да засягатъ другитѣ.

Bookshelf

„One Renegade Cell“
By Robert A. Weinberg

Скръбна Вестъ

На 11 мартъ т.г. въ 12 часа и 59 минути
Нюйоркско време въ САЩ почина о.з. капитанъ

Стефанъ Ивановъ попъ Стефановъ

Пресели се въ вечността мѣченикътъ, антикомунистътъ, воинътъ, останалъ вѣренъ на офицерската си клетва, положена предъ царъ и отечество. Деветосептемврийскиятъ комунистически превратъ и болшевишката окупация на страната забарватъ артилерийския капитанъ Стефанъ попъ Стефановъ като командиръ на артилерийски дивизионъ въ Беломорска Тракия. Безъ да участва въ позора да воюва съ довчерашия съюзникъ, приема назначение като командиръ на противовъздушната артилерия, охраняваща Военната фабрика въ гр. Казанлъкъ - днешния „Арсеналъ“. Презъ 1947 г. е отстраненъ отъ войската по време на комунистическата чистка. Презъ 1949 г. създава военната конспиративна група „Съпротива“. Следъ едногодишно милиционерско следствие въ подземията на Държавна сигурность той и другаритѣ му презъ 1950 г. сж осждени. Той на смъртъ сж два другари по оръжие, а останалитѣ на дългосрочни години затворъ. Презъ 1952 г. смъртната присжда е замѣнена съ доживотна, а по-късно на 20 години. Съ разбито здраве е помилванъ отъ острова на смъртъта Бѣлене презъ 1964 г. Месеци следъ това, съ рискъ за живота си и този на цѣлото си семейство, недегадно емигрира и поема пѣтя на доброволно изгнание въ свободния свѣтъ.

Богъ да упокои душата му въ полка на безсмъртнитѣ!

Предстои излизането презъ януари 1999 г. отъ печатъ на книгата „Реоперации на усложнени рецидивни гастродуоденални язви следъ спешни операции на перфорирани язви“ отъ г-ръ Н. Апостоловъ, к.м.н.

Трудътъ представлява интересъ за хирурзи, работещи въ спешната стомашно-дуоденална хирургия, хирурзи въ плановата хирургия, гастроентеролози, спуденти медуци и гр.

Очаквайте брошурата на Дянко Марковъ

ЛЕГИОНЕРСТВОТО

Възникване, историческа роля и сжрба
(политико-исторически обзоръ)

В началото на новата 1999 г. ще бжде на ваше разположение.

Съобщение

Възложителътъ за отпечатването на книгата „Историята на източния въпросъ“ отъ Б. Петвъковъ, която има не само историческо, но и съвременно звучене, съобщава на читателитѣ на сп. „Борба“, че книгата е вече на изчерпване. Които желае да си я набави, да се обади на възложителя Никола Маймаревъ - тел. 73-04-50, София.

ВАЖНО!

Материали за бр. 2 на сп. „Борба“ ще се приематъ до 31 мартъ 1999 г. Сжщитѣ да се изпращатъ:

- отъ България, Европа, Африка и Азия - го Представителството въ България;
- отъ Северна и Южна Америка - го редакцията въ Чикаго.

ВАЖНО!

Въ редакцията на „Борба“ могатъ да се поръчатъ следнитѣ книги:

„История на Източния въпросъ“ отъ Б. Петвъковъ, 740 стр. - \$ 14

„Шестъ десетилѣтия борба противъ комунизма за свободата на България“ отъ г-ръ Иванъ Дочевъ, трето издание - \$ 20.

„Истината винаги е горчива“ отъ Димитъръ Х. Поповъ, два тома - всѣки по \$ 7.

„Имало ли е фашизъмъ въ България“ отъ Милчо Спасовъ - \$ 5.

„История на България“ отъ Петъръ Константиновъ - \$ 12.

„Македония“ отъ Стоянъ Темелковъ - Есапчето - \$ 10.

„Ако не бѣше“ отъ Евстати Антоновъ - \$ 10.

Стихосбирка отъ г-ръ Мария Матинчева - \$ 10.

„Отецъ Боянъ Саръевъ“ отъ Есапчето - \$ 7.

„Превратни времена“ - стихове и драматиченъ диалогъ отъ Василъ Енчевъ - \$ 10.

„Народниятъ сжр въ България 1944-1945“ отъ Петъръ Семерджиевъ - \$ 20. (книгата може да се получи сжщо чрезъ г-ръ Иванъ Гаджевъ, Детройтъ, тел. 248-4784125)

Въ цената сж включени пощенскитѣ разходи.

Албумъ-
алманахъ
„Македония“,
изд. 1931 г.
се предлага
на тел.
76-60-78
- София

Списание „Борба“ ще бжде пращано само на тѣзи, които устно или писмено сж уведомили редакцията, че желаятъ да го получаватъ, както и на библиотеки, университети и центрове за информация.

Умоляватъ се тѣзи, които желаятъ да получаватъ списанието и не сж съобщили, да ни известятъ. Сжщо така да ни осведомяватъ при промѣна на адреса.

За да се избѣгнатъ високитѣ такси при изваждане или осребряване на чекове въ валута, различни отъ тѣзи въ съответната страна, помощитѣ да се изпращатъ:

въ левове - до Гошо Спасовъ, ул. „Алабак“ 21, Бѣлово, България

въ канадски долари - Dr Angel Todoroff, 11 Woodward Ave, Brampton, Ont. L6V 1J9, Canada

въ австралийски долари - Mr P. Sarajdaroff, 8 Swansea Grove, Mornington, Vic. 3931, Australia

въ щатски долари - „Borba“, P.O. Box 46250, Chicago, Il. 60646, USA.

(Отъ Европа помощитѣ въ валута могатъ да се изпращатъ и на адреса ни въ България.)

Въ преминалия вѣкъ най-голѣмиятъ българинъ Стефанъ Стамболовъ приплака въ Народното събрание: „Съ кого да управлявамъ, всички учени и владѣещи езици сж синове и гъщери на турски шпиони и чорбаджии, само тѣ имаха възможностъ да следватъ или учатъ чужди езици“...

Следъ „преустроеното“ руско робство, историята се повтори! Днешнитѣ учени и владѣещи езици (съ малки изключения като при Стамболовото време), пакъ сж синове и гъщери на руски шпиони или червени чорбаджии. Съ тази малка разлика отъ миналото въ онзи вѣкъ, великиятъ Стамболовъ за нѣколко години ги прочисти и създаде здраво поколение.

Днесъ рускитѣ шпиони и престѣпници се погребватъ съ почести. Пресата продължава да пише хвалебствени слова за партийни драккачи като Матевци и Радичковци, които съ престѣпнитѣ си писания въздигаха порочната партия до небесата, тровѣха българския народъ и следъ „преустройването“ на комунизма продължаватъ да се тачатъ произведенията имъ.

Тази година пресата отгѣли голѣмо внимание за Московския лизачъ Павелъ Матевъ съ отпечатването на юбилейнитѣ му отровни томове и честването на „голѣмия“ партиенъ драккачъ Йорданъ Радичковъ. Дори издигнаха и паметникъ за сексуални заслуги на Кубадински.

Ето какъ историята се повтаря. Презъ 1937 г. по случай стогодишнината отъ смъртта на Пушкинъ, бѣ обявенъ конкурсъ за негова статуя. Предложиха се десетки проекта - Пушкинъ на дуелъ, Пушкинъ замечтанъ, Пушкинъ на смъртенъ одъръ и т.н. Но журито одобри най-сполучливия: Сталинъ въ кресло, чете книга отъ Пушкинъ. И понеже казахме, че историята се повтаря, българската емиграция предлага вмѣсто разсечената глава на Стамболовия паметникъ да се дигне монументална статуя на Радичковъ или Матевъ съ книга въ рѣка отъ Стамболовъ!...

„БОРБА“

Къде сж децата на комуниститѣ?

Автобиография на Руменъ Ивановъ Кънчевъ:

„Произхождам от семейство на служещи. Баща ми е офицер от БНА. Член е на БКП от 1950 г. и е зам.-партиен секретар на поделението, в което служи. Награждаван е за успехи в работата си с правителствена награда - Орден „Червено знаме на труда“ и медали. Майка ми работи в ЦДНА, заместник-партиен секретар е на обединението, в което служи. Член е на БКП от 1961 г.“

Характеристика отъ БАН, централно управление:

„Румен Иванов Кънчев е роден на 19.10.1954 г. в гр. Враца. Произхожда от семейство на военнослужещи. Баща му е офицер от БНА, член на БКП. Майка му е волнонаемен служител в МНО, член е на БКП.“

Г-нъ Руменъ Кънчевъ бѣ доскоро замѣстникъ-министъръ на отбраната. Уволненъ едва презъ ноември 1998 за редица служебни гафове.

Това е само единъ примѣръ отъ многото за високи позиции въ властта, заемани отъ комунисти или тѣхнитѣ деца. За учудване ли е, че много отъ усилията на правителството за истински реформи не даватъ резултати?

„БОРБА“

Никога не ще забравимъ!

По диритѣ на большевишкитѣ престѣпления въ България

Прочетено въ старите вестници
вестникъ „Вечерни новини“, бр. 69/90 г.
„Лодкарътъ отъ Бѣлене“

Василъ Кобиларовъ. Трагичната му сѣдба започва презъ 1959 г., когато попада въ Старозагорския затворъ. Следватъ мините Бобовъ долъ I, обектѣ на Бѣлене, кждето всичко се извършва подъ строй и всѣко отклонение се наказва съ стрелба на месо. Единъ отъ тѣзи куршуми е преминалъ презъ гѣсната му рѣка и като по чудо не раздробилъ лакътната му става. Секачъ на върби, въ последнитѣ десетъ седмици отъ ага, нареченъ Бѣлене, е изпратенъ на V обектѣ като товарачъ на шлепъ.

- Бѣхъ петиятъ по редъ лодкаръ, който превозваше труповетѣ на убититѣ въ лагера край Ловечъ. Предишнитѣ двама се бѣха удавили, третиятъ - обесилъ, а за четвъртия не се знаеше нищо. Моторницата се наричаше „Чавдаръ“, а труповетѣ трѣбваше да прекарвамъ отъ брѣга до островъ Мжрець, на който имаше само една лопата и около 200 полудиви свине.

Още съ идването на „молотовката“ шофьорътъ се отдалечаваше на достатъчно разстояние, за да не установимъ контактѣ съ него. Труповетѣ сж въ чували отъ зебло, за които се гържи строга отчетностъ и трѣбва да бждатъ върнати обратно като инвентаръ. Иначе...

- Караха труповетѣ напълно обезобразени. Не можешъ да разберешъ нищо по лицето имъ. Само веднѣжъ докараха едно момиче, между 18-20 години, което бѣше непобутнато. До острова ги вагехъ отъ чувалитѣ. Тамъ веднага ги стоварвахъ и колкото може по-бързо ги засипвахъ съ пѣськъ, защото прасетата на цѣли орди се носеха къмъ менъ, полудѣли отъ гладъ. Качвахъ се моментално на лодката и гледахъ изтрѣпналъ отъ ужасъ какъ само за броени секунди тѣзи полудиви животни изяждаха хората.

Йорданъ Йордановъ, Казанлъкъ

Масови гробове

*Не ще да видишъ никой тамъ
да вбива кръстове въ прѣстѣта,
да пали свещи като въ храмъ,
да се отдава на скръбѣта.*

*Край тѣхъ цари пустошъ и мракъ,
не чува се вдовишки плачъ,
освенъ злокобенъ птичи гракъ,
навѣващъ мъка и печаль.*

*Не виждашъ нѣкой да скърби
и нѣма лична тукъ сѣдба,
а слели се въ едно сѣдби
всредъ тая праздна пустота.*

*Тамъ нѣма помени, цвѣтя,
надгробни паметни слова.
Защо ли Немезида зла
имъ отреди таквазъ сѣдба?*

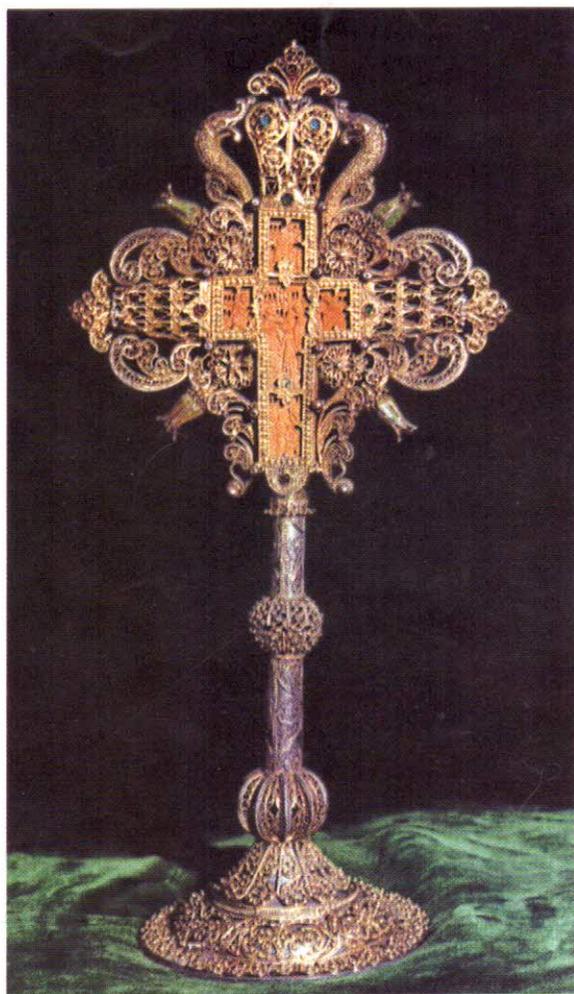
*Дано властѣта презъ нѣкой день
се сети да ги посети,
да бжде всеки възмезденъ
съ молитва и съ почести!*

Никога не ще простимъ!

БЪРБА

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

Напестоленъ кръстъ – сребъренъ и златенъ
филигранъ, миниатюрна дърворѣзка – отъ „Ризницата“
на манастира „Зографъ“ – XVIII вѣкъ

ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ

Печатъ: Отечество О.О.Д.